

Advocata Croatae

List svetišta i župe Majke Božje Remetske
Gospa 2021. :: Zagreb
godina 25. :: broj 75 :: cijena 15 kuna

www.zuparemete.net

Bog ne ide u mirovinu – traži anđele

Prvi Svjetski dan djedova, baka i starijih osoba pod geslom "Ja sam s tobom u sve dane" papa Franjo, odnosno Crkva šalje poruku i poziv kršćanske blizine. »Znam dobro da ova poruka do tebe stiže u teškome času: pandemija se pokazala neočekivanom i silovitom olujom, teškom kušnjom na kojoj se našao život sviju, ali posebno nas starijih osoba. Mnogi od nas su se razboljeli i mnogi su umrli ili su svjedočili umiranju svojih suprugâ i svojih dragih; koliki su samo jako dugo bili prisiljeni na samoću i izolaciju«, stoji u Papinoj poruci. Nadalje navodi: »Bît ovog Svjetskog dana za koji sam htio da se prvi put slavi ove godine, nakon dugotrajne izoliranosti i još uvijek sporog vraćanja uobičajenog društvenog života: neka svakog djeda, svaku baku, svaku stariju osobu – posebno one od nas koji su najusamljeniji – posjeti jedan anđeo!« Tko je taj anđeo? Nije on nevidljiv, niti je apstraktni lik iz bajke, nego je u liku i licu članova obitelji, unuka, djece, susjeda, prijatelja, župljana, svakoga čovjeka. Nije potrebno promišljati – kako ću ja to, neda mi se, što ću s tim starijima, nisam svetac...? Zar je Marija promišljala i razumjela anđela, jesu li ga razumjeli Joakim i Ana? Biblija

je isprepletena ljudskim životima i ništa se ne događa danas a da u njoj ne postoji.

Papa u poruci dalje navodi da treba čuvati korijene, prenositi vjeru mladima i brinuti za malene. Ne postoji dob za mirovinu u zadaći naviještanja i življenja evanđelja. To je poruka za svakoga, jer svatko ima priliku 'biti anđeo'. Kršćanstvo je život od nula do dvadeset i četiri sata, nema odmora. Isusov govor na Gori upozorava da nije dovoljno bježati u teoriju, nego uskladiti vjeru i djela. »Neće u kraljevstvo nebesko ući svaki koji mi govori: 'Gospodine, Gospodine!', nego onaj koji vrši volju Oca mojega, koji je na nebesima.« Gospodin nam je uvijek blizu – uvijek – s novim pozivima, s novim riječima, sa svojom utjehom, ali uvijek nam je blizu. Bog je vječan i nikada ne ide u mirovinu. Po Marijinu uzoru, ne treba propitivati nego prihvatiti Božju volju i u svakome gledati sestru i brata.

Vlado Čutura

IMPRESSUM

Izdavač: Župa Uznesenja BDM - Remete
Za izdavača: o. Antonio-Mario Čirko
Adresa uredništva: Česmičkoga 1, 10000 Zagreb
Telefon: 01/4500 500, faks: 01/4580 952
E-adresa: zupa.remete@gmail.com
Glavni urednik: o. Antonio-Mario Čirko
Izvršni urednik: Vlado Čutura

Fotografija na naslovnici: Misa na vanjskom oltarnom prostoru
Fotografirali: Šime Lugarov, Marko Dušak, Bernard Čović
PBZ Žiro-račun: HR1423400091510697474
ISSN: 1331-4092
Grafička priprema: Slavica Čutura
Tisak: M-PRINT, Zagreb
Časopis izlazi tri puta godišnje: za Božić, Uskrs i Veliku Gospu

4

**Marija, žena
slobode i
radosti**

- »Vjerujem
ti Bože!
Vjerujem
ti!«

Autor:
o. Antonio-Mario
Čirko

5

UZ 40. OBLJETNICU
MEĐUGORSKOG
FENOMENA

**Međugorje –
inspiracija,
opomena
i globalni
fenomen**

Autor:
prof. dr. sc. Božo
Skoko

22

130. ZAVJETNO
HODOČAŠĆE U MARIJU
BISTRICU

**Gračani,
Bešići i
Remete ostali
su povezani**

- Poticaj
hodočašću
bila je,
dakle, zaraza
vinograda.

26

**IDEJU
NAŠI Z
BISTRICE**

Autor:
Ante Belić

32

**Sreća je svima ugodna
Koји su pravi motivi koji pokreću roditeljstvo?**

- Psihičko zdravlje povezano je i s kvalitetnim
odnosima s bliskim osobama: majkom, ocem, braćom
i sestrama te prijateljima.

Autorica: Jadranka Bizjak Igrec

9 Borba za ljudske duše
- o. Antonio-Mario Čirko
10 Diplomski rad o Remetskom svetištu
12 Misa zahvalnica »FairPlay Futsal lige«
14 Duhovsko bdijenje u Remetama
16 Naši mladomisnici
19 Remetsko svetište na novim
poštanskim markama
20 Obiteljski dan u župi

Gospa 2021. / Advocata Croatiae

25 Hodočašće na Gospin imendan
28 Hodočašće Gospi Anđelskoj u
Markuševac - Zlatko Šušnić
29 Nemarom se uništava kulturno blago -
Zlatko Šušnić
30 Remetski studenti župnikov ponos -
Zlatko Šušnić
34 Kronologija
40 Svjedočanstvo Božjeg čuda u
Remetama

43 Krizmanici
46 Prvopričesnici
48 Četvrt stoljeća u Pastoralnom
vijeću - Zlatko Šušnić
52 Preminuo župnik Župe sv. Petra i
Pavla u Bešićima
54 In memoriam - prof. Brankica
Hercigonja, ravnateljica OŠ Remete
55 Matice

Marija, žena slobode i radosti

- »Vjerujem ti Bože! Vjerujem ti!«

Autor:
o. Antonio-Mario
Čirko

vatko od nas je u svome životu mogao osjetiti Božja nadahnuća.

Ali u tome je uvijek prisutna duboka sloboda, bez ikakve prisile. To je onda znak autentičnosti Božjeg govora. Na taj način promatrajmo i Mariju. Ona nije prisiljena biti Isusovom majkom, nego u slobodi prihvaća. Marijina sloboda je toliko jasno izražena u njezinom susretu s arkandjelom. Tu nema brzine. Čitamo kako Marija stade i razmišlja o pozdravu. Bog je strpljiv prema svakome čovjeku. Potrebno je vrijeme da nutrina sazrije, da se otvori i da se dogodi predanje. Što Marija odgovara? – »Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi« (Lk 2, 38). Njezin odgovor je izričaj slobode. Bog nas ne prisiljava da ga volimo. Sloboda se stječe snagom molitve i čitanjem Božje Riječi. I mi, kao Marija, možemo živjeti u slobodi čiste savjesti, u slobodi moralnih vrednota i poštenja, možemo živjeti u Marijinom darivanju i nesebičnosti, možemo živjeti u Marijinom predanju čak i onda kada se čini da se sve urušava. No tada u vjeri prepoznajemo da Bog stvara nešto novo. Marija nas uči da znamo uvijek reći poput nje, u apsolutnoj slobodi: »DA! Neka bude!«

Jedan autor napisati će: »Bog može sve, osim prisiljavanja čovjeka da ga voli. Sloboda je jedini dar koji pripada čovjeku i koji je nedodirljiv. Iz tog razloga, najveći dar koji se može dati Bogu je onaj nečije slobode, s kojim Bog postaje potpuno svemoguć u nama. Marija daruje Bogu svoju slobodu (božanski dar - ljudski dar) i čini ga svemogućim da sada bez zapreka izvrši utjelovljenje Sina, djelo ljudskog spasenja.« (Nicole Cabasilas)

predan shvaćamo da ne moramo sve imati u svojoj ruci i zato je srce radosno. Marija je zato i žena radosti. Ne moramo biti opterećeni što će biti. Mogu nam životne situacije biti teške, ali na kraju svega nalazi se Bog koji sve čini da bude najbolje za nas... ali po predanju! Zato ako osjećamo velike probleme i kušnje, nemojmo posustati ili pak postati mlaki u vjeri toliko da zanemarimo misu, ispovijed i svoj molitveni život. Marija je u svom životu iskusila da joj je Bog uvijek blizu i u kušnjama i u radostima. Kao takva ostaje nam milosni primjer, uzor i putokaz prema nebu. Neka vam je blagoslovljena svetkovina Uznesenja na nebo naše Zagovornice i Ljekarnice nebeske.

»Bog može sve, osim prisiljavanja čovjeka da ga voli. Sloboda je jedini dar koji pripada čovjeku i koji je nedodirljiv. Iz tog razloga, najveći dar koji se može dati Bogu je onaj nečije slobode, s kojim Bog postaje potpuno svemoguć u nama. Marija daruje Bogu svoju slobodu (božanski dar - ljudski dar) i čini ga svemogućim da sada bez zapreka izvrši utjelovljenje Sina, djelo ljudskog spasenja.« (Nicole Cabasilas)

Taj pristanak trebamo obnovljati svaki dan, u svakome događaju. Marija se neprestano prilagođava Božjoj volji. Bolje rečeno, Marija je pozorna na Božju volju. Predanje slobode nije uvijek lako. Mislimo da sve možemo, ali onda zaboravljamo na Isusa i njegovu snagu i milost. Zato je predanje slobode jedan neprestani životni put. Nekada nam se čini da se sve urušilo, da se ne može dalje, da niti vjera nema smisla. Ali baš tada je potrebno ustrajati: »Vjerujem ti Bože! Vjerujem ti!« I tada dolazi uskrsnuće. A iza uskrsnuća i sila Duha Svetoga.

Iz slobode se rađa radost života. Kada nam je život predan shvaćamo da ne moramo sve imati u svojoj ruci i zato je srce radosno. Marija je zato i žena radosti. Ne moramo biti opterećeni što će biti. Mogu nam životne situacije biti teške, ali na kraju svega nalazi se Bog koji sve čini da bude najbolje za nas... ali po predanju! Zato ako osjećamo velike probleme i kušnje, nemojmo posustati ili pak postati mlaki u vjeri toliko da zanemarimo misu, ispovijed i svoj molitveni život. Marija je u svom životu iskusila da joj je Bog uvijek blizu i u kušnjama i u radostima. Kao takva ostaje nam milosni primjer, uzor i putokaz prema nebu. Neka vam je blagoslovljena svetkovina Uznesenja na nebo naše Zagovornice i Ljekarnice nebeske.

UZ 40. OBLJETNICU MEĐUGORSKOG FENOMENA

Međugorje – inspiracija, opomena i globalni fenomen

Alipnju se navršila 40. obljetnica od početka fenomena Gospinih ukazanja u Međugorju. Nakon godina sumnji, zabrana i osporavanja, ismijavanja i čuđenja, uporne molitve i obraćenja, ovogodišnja proslava se odvijala uz svesrdnu naklonost Svete Stolice, koja je baš Međugorje u svibnju uvrstila među vodeća svjetska Marijanska svetišta u kojima se molilo za prestanak globalne pandemije. Nakon, više od godine dana zatvorenih granica, izostanka dugih putovanja i straha od virusa Covid-19, kao da je započela renesansa ovog svetišta. Tisuće ljudi iz Bosne i Hercegovine i Hrvatske, ali i Italije,

Poljske, Irske, SAD-a ponovno se u redovima skrušeno ispovijedalo, hodočastilo na Podbrdo i Križevac, te odašiljalo poruku svijetu o važnosti obraćenja, pobožnosti, istinske vjere i povratka Kristu. Četrdeset godina je puno u životu jednog čovjeka i jednog naraštaja. Od 1981. kad se – prema svjedočenju šestoro djece – ukazala Gospa u Međugorju kako bi svijet pozvala na mir, svijet se radikalno promijenio. U međuvremenu su milijarde ljudi diljem svijeta su čule za Međugorje, a milijuni ljudi sa svih meridijana i paralela posjetili su ovo naše malo mjesto u Hercegovini. O fenomenu Međugorja imao sam priliku razgovarati s poslovnim ljudima u Južnoj

*Autor:
prof. dr. sc. Božo Skoko*

Koreji, s Filipincima koji služe na kruzeru tijekom plovidbe Baltičkim morem, sa sveučilišnim profesorima u Kaliforniji, s vlasnicima restorana u francuskoj Provansi, s vozačem taksija u Torontu... Kad su čuli odakle sam imali su potrebu spomenuti Međugorje, kao jednu od ključnih asocijacija na ovaj dio svijeta te podijeliti svoje ushićenje i iskustvo susreta s ovim fenomenom. Nisu svi u Međugorju doživjeli milost ili susret s Bogom. Neki su bili iz znatiželje, neki su pratili prijatelje, neki su imali prevelika očekivanja pa su se malo i razočarali. Ali ipak – priznaju - Međugorje je za njih bio znak, opomena, poziv na preispitivanje vlastitog života i duboko razmišljanje o svijetu oko nas. Neki priznaju kako su se uvelike promijenili i postali bolji ljudi. Za njih je Međugorje bila velika škola života.

Jedan američki marketinški stručnjak me svojedobno otvoreno pitao – „Što je tajna uspjeha brendiranja tako malog i beznačajnog mjesta?“. Dodao je kako zna koliko turističke destinacije iz cijeloga svijeta ulažu novca, znanja i energije kako bi privukle pozornost, pobudile interes, potaknule želju i na koncu privukle posjete, a s druge strane konkurencija je iznimno velika, svi nešto nude i obećavaju pa je teško biti originalan i upečatljiv. Bio je iznenađen kad sam mu rekao da Međugorje ne koristi nikakve strategije i alate svojstvene poznatim svjetskim turističkim destinacijama. Dapače, glas se pronio svijetom i potaknuo milijune, unatoč zabranama, protivljenjima, omalovažavanjima, podcjenjivanjima i ismijavanjima, jer očito na djelu nije ljudska, već Božja ruka.

Svetište kraljice mira u Međugorju proteklih je godina (sve do izbijanja pandemije) posjećivalo više od milijun ljudi godišnje iz cijeloga svijeta – od Čilea do Filipina, i od Novog Zelanda do Libanona i Irske. Ovdje je „sezona“ trajala doslovno cijelu godinu. Ovdje su javno i tajno dolazili premijeri i predsjed-

nici, prinčevi i princeze, zvijezde *show-bu-sinessa*, a najveća imena svjetske glazbene scene poput Joséa Carrerasa ili Andree Boccellija ovdje su besplatno nastupala. Ovo mjesto ima klub svojih obožavatelja čak i u američkom kongresu. I na kraju, za razliku od turističkih destinacija, ljudi ovdje dolaze bez velikih očekivanja – žele se kući vratiti samo duhovno ispunjeniji i sretniji, žele unijeti malo svjetla u svoje živote.

Većina nas koji smo privilegirani živjeti u blizini Međugorja često nije ni svjesna snage tog fenomena. Nekako nam se čini normalnim da milijuni ljudi iz cijeloga svijeta, svih naroda i rasa, dolaze u to malo hercegovačko mjesto tražeći duhovno ispunjenje. Obično počnemo ozbiljnije razmišljati o snazi te međugorske priče tek kad otputujemo daleko od domovine i kad nas netko, potpuno neočekivano, iznenadi svojim izvrsnim poznavanjem Međugorja, iako nisu sigurni je li Međugorje smješteno u Hrvatskoj ili Bosni i Hercegovini. Upravo zbog povezanosti Međugorja s hrvatskim narodom sjećamo se kako je to svetište bilo odličan adut početkom devedesetih kad se trebalo izboriti za međunarodnu pozornost i pomoć u obrani od agresije. O tome svjedoči sveučilišni profesor Vladimir Peter Goss u svojoj knjizi *Washingtonska fronta*, u kojoj opisuje borbu protiv velikosrpske propagande u SAD-u i

nastojanja da se u međunarodnoj javnosti čuje istina o ratu u Hrvatskoj te svjedoči o lobističkim aktivnostima za međunarodno priznanje i pomoć stradalima. Nastojali su pridobiti što više prijatelja za „hrvatsku stvar“ među utjecajnim ljudima u SAD-u i jednog dana im se javio poduzetnik Jack Arnissen nudeći pomoć. Bio je to američki katolik norveškog podrijetla, koji je prilikom predstavljanja naglasio kako je sedam puta bio u Međugorju i da se brine za stanje u tom dijelu Europe. Nije bio zadovoljan politikom *State Departmenta* prema bivšoj Jugoslaviji pa je tražio dodatnu dokumentaciju o napadima na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu, kako bi mogao o tome upoznati američke prijatelje. Čuo je za napade blizu Zagreba, ali priznao je kako nema pojma gdje je taj grad, jer kad bi god išao u Međugorje, letio bi do Dubrovnika, a onda autobusom u Međugorje. Dubrovnik je za njega bilo svojevrsno predgrađe Međugorja, pa se detaljno raspitivao i za raketiranje toga povijesnog grada. I kako piše Goss, izvan linije Međugorje-Dubrovnik za Jacka Arnissena nije bilo Hrvatske,

ali ga je očito nešto tjeralo da pomogne Hrvatima. On je tada otkrio kako je te 1991. u SAD-u bilo oko šest milijuna dobro umreženih prijatelja Međugorja, koji su barem jednom boravili u tom svetištu, a čak deset milijuna onih koji se redovito zanimaju za novosti iz Gospina svetišta. U američkom ih je Kongresu predstavljao utjecajni Christopher Smith, a imali su svoje odsjeke diljem Amerike.

Koliko je Međugorje utjecalo na svoje mnogobrojne druge poznate i manje poznate prijatelje diljem svijeta, da se bore za istinu i da čine više dobra, sigurno nikada nećemo saznati. Ali nam je sasvim jasno da je Međugorje postalo jedinstven globalni fenomen, koji već desetljećima nadilazi granice šireći mir i dobro te potičući ljude na to da mijenjaju svoje živote. S jedne strane je inspiracija, a s druge opomena! Mnogi su u međugorskom fenomenu pokušali tražiti čudo, senzaciju pa i skandal. Međutim, međugorski fenomen osvojio je medije, javnost i srca milijuna ljudi diljem svijeta ponajviše svojom jednostavnošću. Bilo je to tiho, poput proljetne bujice, bez velikih komunikacijskih strategija, promotivnih kampanja i reklama. Poruka se širila od usta do usta, iz zemlje u zemlju, iz medija u medij. O snazi Međugorja svjedočile su sudbine, a ljudska svjedočanstva, obraćenja i životne promjene ipak su najsnažnija preporuka. Poznato je kako sve više ljudi u suvremeno doba traga za duhovnim ispunjenjem, mirom, misterijem, zdravljem... U doba velikih stresova, globalnih kriza i

poremećaja te duševnih nemira ljudi u Međugorju pronalaze duhovni mir, nadu i utjehu. Malo je mjesta u svijetu koja to mogu ponuditi, unatoč sve atraktivnijim *welnessima*, sadržajima za opuštanje i egzotičnim bjegovima od užurbane stvarnosti. Međugorje je također dokaz da je moguće promijeniti život. O tome svjedoče tisuće životnih priča i sudbina...

Zato čak i uz najbolje izveden proces brendiranja, pojedine destinacije brzo postanu popularne, ali isto tako brzo padnu u prosječnost pa i zaborav, jer im ponestane atrakcija, zanimljivosti, priča... Međugorju to očito ne treba. Ono je postalo brend, čak i uz nesnalaženje pa i poneku šlampavost domaćina. Njemu ne treba umjetna pozornost ili zvjezdana prašina, koju bi proizveli mediji ili stručnjaci za odnose s javnošću. Dapače, dobar dio medija od kojih su neki proizvodili i širili lažne vijesti o Međugorju, uopće nije bio naklonjen ovom svetištu. Zato je danas očito kako Međugorje ima svoj put bez obzira na osporavanja te diktira neke sasvim drugačije trendove, koji ne pišu u udžbenicima za brendiranje i koje je nemoguće kopirati. Svijetom pronosi priču o snazi vjere, važnosti povratka Bogu kao jedinom ishodištu i istinskom utočištu izgubljenog čovječanstva, a svima nama u njegovoj blizini otvara vrata svijeta i daruje pozornost kakvu je teško umjetno proizvesti. Moramo biti iskreni i priznati da to i nismo baš zaslužili te da godinama dovoljno ne opravdavamo taj dar s Neba.

Međugorje je uvelike utjecalo na percepciju Hrvatske, njezinu vjeru i odanost Bogu (koji su nažalost daleko od dojma), ali je promijenilo i imidž Hercegovine. „Ako bi itko povjerovao da su hercegovački katolici okorjeli tradicionalisti, zatvoreni u vlastiti nacionalizam, da im je odbojan ekumenski duh i suživot s drugim i drukčijima, treba samo doći u Međugorje i doživjeti ono mnoštvo iz svih jezika, naroda i kultura koje se ondje osjeća kao kod svoje kuće, u Marijinu domu.“ – napisao je 1995. don Živko Kustić, najveće ime hrvatskog katoličkog novinarstva, u skromnoj ali slikovitoj monografiji „Hercegovina - naš zavičaj“, koju smo kao studenti objavili u Zagrebu ne bismo li razbili neke tabue o ovom kraju. Baš ta kozmopolitska slika jedan je od prvih prizora kojih se sjećam iz Međugorja od prije četiri desetljeća. U lipnju 1981. imao sam tek nešto više od pet godina i upečatljivo se sjećam scene u kojoj naša susjeda Iva Grbavac, koja vodi stado na ispašu pored naše kuće u Klobuku te donosi neobičnu vijest mojim roditeljima kako se priča da su djeca vidjela Gospu. Sjećam se potom prvih odlazaka u Međugorje tih godina s roditeljima, a kasnije i s pobožnom tetom Dragicom te mnoštva ljudi, različitih jezika i nacija okupljenih oko Majke Božje poput velike obitelji...

Još i danas se pitamo zašto je Kraljica mira na početku osmog desetljeća prošlog stoljeća izabrala ovo malo, siromašno selo poljoprivrednika, smješteno na razmeđu kultura i vjera? To ćemo sigurno teško razumjeti i trebat će nam vremena da

shvatimo. Međutim, Gospa je očito imala svoje planove i namjere u pretvaranju ovog mjesta u svjetsku oazu mira i molitve. Je li Njezin dolazak posljednje upozorenje čovječanstvu da se vrati na put prije posljednjih vremena? Ili samo Majčinska potreba da svoju ljubljenu djecu izvede na siguran put pred opasnostima koje su se nad nas nadvile? Vidimo da nas je Gospa obasjala svojom milošću na početku velikih globalnih promjena i neizvjesnosti. Komunistički poredak, koji je negirao postojanje Boga i Majke Božje te zatirao vjeru, nestao je s međunarodne scene. Hrvatski narod, zajedno s mnoštvom drugih nacija koje su živjele u neslobodi, ostvario je svoj stoljetni san, dobivši vlastitu državu. A onda je uslijedio krvavi rat na području bivše države... Tek što smo osjetili blagodat mira i počeli se nadati društvima blagostanja unutar Europske unije, suočili smo se mnogobrojnim izazovima na međunarodnoj sceni. Došlo je do urušavanja vrijednosti, ljudskosti i okretanja leđa Bogu i njegovim zakonima. Svijet je sve više postajao nepodnošljivije mjesto za život. Slijedile su kojekakve krize, prirodne nepogode i na koncu globalna pandemija, koja je paralizirala suvremeni svijet... A Gospa je uporno ponavljala, svojom Majčinskom blagošću i strpljivošću da mijenjamo sebe i svoj način ponašanja, svoj odnos prema Bogu, jer je to jedini recept da zaustavimo ovaj svijet od propasti... U doba globalnih izazova, prijetnji i iščekivanja, nepravilnosti i nepogoda, ljudi tragaju za duhovnim mirom, nadom i utjehom te shvaćaju da im to ne može dati ovaj svijet, već jedino Bog preko svojih sakramenata. A Međugorje im nudi Boga i sakrament pomirenja, molitvu i obraćenje... To je možda najveća tajna ovog globalnog fenomena. A za nas je najveći dar činjenica da je Gospa izabrala baš hrvatski narod i ovo mjesto na razmeđu kultura i civilizacija, ali i vremena, kako bi nadahnula čovječanstvo na obraćenje, ali i uputila posljednju opomenu svijetu. Zapišajmo se - jesmo li je uistinu čuli svih ovih četrdeset godina?

Borba za ljudske duše

- *I danas živimo u odlučnim trenucima čovječanstva. Na duhovnom području vodi se borba za svakoga čovjeka, za svaku ljudsku dušu.*

Autor: o. Antonio-Mario Ćirko

AIvanovom evanđelju čitamo: *U ono vrijeme: Među onima koji su se došli klanjati na blagdan bijahu i neki Grci. Oni pristupe Filipu iz Betsaide galilejske pa ga zamole: »Gospodine, htjeli bismo vidjeti Isusa.« Filip ode i kaže to Andriji pa Andrija i Filip odu i kažu Isusu. Isus im odgovori: »Došao je čas da se proslavi Sin Čovječji. Zaista, zaista, kažem vam: ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod. Tko ljubi svoj život, izgubit će ga. A tko mrzi svoj život na ovome svijetu, sačuvat će ga za život vječni. Ako mi tko hoće služiti, neka ide za mnom. I gdje sam ja, ondje će biti i moj služitelj. Ako mi tko hoće služiti, počastit će ga moj Otac. Duša mi je sada potresena i što da kažem? Oče, izbavi me iz ovoga časa? No, zato dođoh u ovaj čas! Oče, proslavi ime svoje!« Uto dođe glas s neba: »Proslavio sam i opet ću proslaviti!« (Iv 12, 20-33)*

Isus u evanđelju prepoznaje da je došao trenutak kada on ide prema smrti, tj. prema križu. Isus prepoznaje znakove odlučnog trenutka da ide u svoju proslavu, smrću na križu kako bi spasio svakoga čovjeka. I to sve ljude do današnjeg dana, uključujući i tebe i mene...

I danas živimo u odlučnim trenucima čovječanstva. Na duhovnom području vodi se borba za svakoga čovjeka, za svaku ljudsku dušu.

Nedavno sam gledao jednu emisiju u kojoj se govori kako su za vrijeme prvog i drugog svjetskog rata bile aktivne razne službe koje su se mnogo prije pripremale za ratove. Zamislimo koliko danas mora biti još više organiziranije. Tako se opisuje kako je jedan turistički avion potajno snimio pozicije jednog grada u Škotskoj, da bi

nekoliko mjeseci iza toga taj grad na temelju jedne fotografije bio bombardiran i na temelju te fotografije poginulo je 500 ljudi. To je uistinu strašno, koliko je bilo kroz povijest fizičkih napada na čovjeka.

I mi danas možemo prepoznati znakove vremena. Danas se u svijetu vodi svjetski rat i to novim oružjem. Ovaj virus je utjecao da smo izgubili slobodu na koju smo navikli, da živimo u socijalnoj izolaciji, da su mnogi postali nepovjerljivi jedni prema drugima bojeći se zaraze, rađa se i školuje nova generacija djece koja se uči da je normalno da nam se nameću tuđa mišljenja. Netko će govoriti o raznim teorijama, no mene zanima čovjek. Isus nas uči da moramo tu biti za svakoga tko nam je darovan.

Ljudi su duhovno ranjeni. Pandemije i bolesti je uvijek bilo i bit će u nekim razdobljima čovječanstva. Kao svećenik i duhovnik vidim da je problem da ono malo što čovjek živi na zemlji, mnogi žive u strahu. Od straha mnogi više ne žive, a život koji smo dobili na dar od Boga neki su prestali živjeti radi opterećenosti strahovima, a strah paralizira život. Cjepiva su za tijelo, a duša i dalje umire jer čovjek je čovjeku po ljubavi put do neba a upravo se događa otuđenost. Tijelo oživljava duša... tijelo bez duše je mrtvo. Treba liječiti tijelo, ali tijelo je tek potpuno kad je prožeto dušom. Isus je naglasak stavljao uvijek na nutrinu čovjeka.

Taj strah i iskrena briga da se netko drugi ne bi zarazio, stvara jedan novi mentalitet da nije nužno fizički dolaziti na misu, da se sve može pratiti preko televizije. Trebamo se toga čuvati da ne padnemo u ovu zamku. Mnoge su nejasnoće pred nama, ali je jedno sigurno da se mijenja mentalitet današnjeg čovječanstva. No sjetimo se u tim promjenama da Isus Krist je isti, jučer, danas i uvijek. Isus nas ohrabruje da je On s nama, da ustrajemo u vjeri i predanju, da čuvamo snagu sakramentalnog života, ljepotu mise, milost ispovijedi i međusobno zajedništvo.

Ovaj virus uistinu postoji i treba se čuvati. Ali s druge strane ljudi su postali nepovjerljivi jedni prema drugima čim netko zakašlje, čim netko izgleda prehladen. Javlja se novi mentalitet koji nije u naravi čovjeka, a to je da izbjegavamo jedni druge i počinjemo sumnjati jedni na druge.

Isus nas uči međusobnom zajedništvu. Isus odlučno ide u smrt radi spasenja čovjeka jer nas ljubi. Uči nas da bez obzira koje su nevolje, ne smijemo nikada zapostaviti jednu temeljnu stvar, a to je ljubav.

Ljubav uvijek pronalazi načina da bude blizu čovjeka, a da ne ugrozi drugoga, pa čak i kada se radi o bilo kojoj nevolji.

Danas je borba za svakoga čovjeka jer tko zarobi čovjekovu dušu, taj vlada svijetom. Zato je danas nova vrsta rata gdje se ne ubija ili ranjava toliko fizičko tijelo, nego se ranjava i ubija čovjekova duša. A kada je duša bolesna, onda je i tijelo bolesno.

Trebamo i dalje biti odgovorni jedni prema drugima, ali neka ta odgovornost ne preraste u izolaciju bližnjega i izbjegavanje bližnjega. Uistinu, ljubav je domišljata i ona prepoznaje načine kako da ostanemo jedno u Kristu Isusu.

Sve ove pandemije, izolacije će proći, ali naš kršćanski mentalitet zajedništva, ljubavi, svjedočanstva Božje blizine, vjere u Boga, treba biti temelj koji ostaje kao odgovor kako živjeti i u ovo današnje vrijeme.

Diplomski rad o Remetskom svetištu

ve godine diplomirao je naš bogoslov, sada već svećenik, o. Marko Maglić s temom diplomskog rada »Teološka analiza jednogodišnjih proštenjarskih zapisa u svetištu Majke Božje Remetske.« U svome radu učinio je teološku analizu proštenjarskih zapisa u svetištu Majke Božje Remetske iz godine 2012. Živeći u ovom samostanu šest godina iskusio je ljubav Majke Božje Remetske, a vidio i silnu ljubav i snagu hodočasnika i župljana koji su dolazili i koji i dalje dolaze, utkajući dio sebe, svojega identiteta i svoje kulture u remetsko svetišće. Stoga je ovim radom želio dati svoj mali doprinos ovom svetištu, njenim hodočasniciima i samoj župi. Redovito je u tekstu koristio izraz »proštenjarski« a ne hodočasnički zapisi, ponajviše stoga što se on najčešće koristi u lokalnom dijalektu. Dok se u Dalmaciji govori o hodočasničkim svetišcima i hodočasničkim danima, u sjeverozapadnim hrvatskim krajevima govori se o proštenjarskim svetišcima i proštenjarskim danima.

Rad je strukturiran u dva središnja poglavlja s uvodom te opsežnijim zaključkom koji uključuje i osobni osvrt. U prvom poglavlju iznio je povijest samoga svetišta Majke Božje Remetske; njegove početke, prve pustinjake, Pavline koji su došli u ovaj kraj osnovavši svoj samostan. Sav ovaj kraj bio je dosta miran i nenaseľen, pa je mjesto i dobilo naziv upravo Remete, što je izvedenica od latinske riječi »eremus«, što znači pustinja. Drugi razlog takvog naziva je sama činjenica da su Pavlini bili pustinjački red.

U drugom poglavlju prešao je na statističko-teološku analizu proštenjarskih zapisa. Brojčano pojavljivanje pojedinih molitvenih oblika, marijanskih naslova, motiva prošnji i zavjeta te preferiranih svetaca, dali su podatke na temelju kojih su se mogle uočiti glavne tendencije opće i marijanske pobožnosti hodočasnika. Na koncu rada je osobni osvrt o rezultatima istraživanja i o perspektivama ovoga svetišta za budućnost, koje vode braća Blažene Djevice Marije od gore Karmela. Neke zanimljivosti iz diplomskog rada ovdje iznosimo. Hodočasnička knjiga koja se nalazi s desne strane ulaza u svetišće sadrži 405 stranica, a u tih 405 stranica upisano je 1472 molitvena zaziva. Najveći broj zapisa je anoniman, tj. čak 32% zapisa nije s imenom i prezimenom, a tek 7% vjernika je potpisano čitko uz zapis.

Spol	aps. Broj
m.	108
ž.	443
m., ž.	28

Tablica 1: Zapisi upisani po spolu

Kada je u pitanju spol, slično kao i u drugim svetišcima i proštenišcima, (npr. na Trsatu), žene su tu uvijek predvodnice.

Vrsta zapisa	aps. broj	Postotak
Prošnja	464	32%
zahvala	321	22%
prošnja i zahvala	629	43%
Ostalo	58	4%
Ukupno	1472	100%

Tablica 2: Vrsta zapisa

Prošnje prevladavaju, bilo pojedinačno, bilo u kombinaciji sa zahvalom, 75%.

Motivi	Apsolutni broj	Postotak
Zdravlje	412	38%
novac, posao	235	22%
Vjera	221	20%
Ljubav	96	9%
neobični motivi	5	1%
Ostalo	124	11%
Ukupno	1093	100%

Tablica 3: Motivi zapisa u molbama i kombinaciji molba – zahvala

Iz navedenog istraživanja je vidljivo da je najčešća molba hodočasnika zdravlje i novac. Ono je dakako danas običnom čovjeku, pa i vjerniku najvažnije, pa se stoga često i može čuti izreka »samo neka Bog dađe zdravlja, za ostalo ćemo lako, ili zdravlje je najvažnije, ostalo će sve doći.« Mogao bi se steći površan dojam o tome da hodočasnici nisu dovoljno evangelizirani jer ne misle o vječnom spasenju i ne zahvaljuju Bogu za darove koje primaju u životu. Temeljeni čin vjernika se upravo i naziva euharistija, zahvalnica. Međutim, upravo nam ti podaci pokazuju fizionomiju remetskog svetišta kao mjesta na koje ljudi hodočaste, uglavnom kada su u teškim egzistencijalnim problemima, koji su vezani za ovozemaljske stvarnosti. Iz toga se razumije da takav tip ljudi više voli molitvu u samoći i povučenošću, nego li biti u masovnim okupljanjima, u teškim trenucima svoga života. Remetsko svetište je upravo takvo mjesto, tiho i povučeno.

Toliko puta se ovo svetište rušilo i gradilo, a da od 13. stoljeća nikada nije palo u zaborav jer je uvijek Majka Božja bila ta koja je sjala nad ovim mjestom kao sjajna zvijezda Danica; »*Siste viator, respice Stellam, invoca Mariam – Putniče stani, pogledaj zvijezdu, zazovi Mariju.*«, stoji napisano iznad ulaznih vrata svetišta. Čudotvorna Majka Božja Remetska uistinu je čudotvorka, jer je izmolila nebrojeno mnogo milosti, ozdravljenja, obraćenja, pa i oživljavanja. U jednoj Rangerovoj freski koja se nalazi ispod crkvenog pjevališta vidimo događaj smrti

jednoga djeteta kojega su roditelji položili na oltar Majke Božje Remetske i ono je čudesno oživjelo. To je samo jedna od intervencija najvjernije odvjetnice koju je isprosila od Gospodina. Vjernici s vjerom i pouzdanjem dolaze u ovo mirno i tiho svetište grada Zagreba, daleko od gradske buke, s čežnjom za smirajem i s pravom traže duhovnu pomoć od otaca karmelićana, bilo u duhovnim razgovorima, bilo u slavljenju sakramenata.

MISA ZAHVALNICA »FAIRPLAY
FUTSAL LIGE«

Zaštitnici lige - sv. Ivan Pavao II. i Advocate Croatiae

Autor: Krešo Šušnić

Da Majčin dan, 9. svibnja remetsko svetište imalo je čast biti domaćinom završnice malonogometne lige »FairPlay-Futsal lige« u sezoni 2020/2021. Misom zahvalnicom i slavljem kojeg je predslavio o. Vinko Mamić, ujedno je okončana uzbudljiva sezona u malom nogometu koja se održavala subotom u prijedpodnevnim satima u sportskom centru u Jazbini. Prije završnog blagoslova župnik o. Antonio-Mario uputio je pozdrav i zahvalu dolaska svim sudionicima i organizatorima natjecanja nakon čega je uslijedilo svečano proglašenje najboljih i podjela odličja i zahvalnica.

U ime organizatora svim sudionicima čestitke na sudjelovanju te puno sreće u nadolazećim ljetnim turnirima, radujemo se novoj sezoni koja kreće drugom polovicom rujna i vjerujemo da će se priključiti još više župa diljem grada. Neka sve do idućeg susreta prati zagovor zaštitnika lige sv. Ivana Pavla II. i Advocate Croatiae – Zagovornice Hrvatske pod čijem nazivu naša remetska župna ekipa sudjeluje nafutsal ligi.

DUHOVSKO BDIJENJE U REMETAMA

Sjemeništarc pod zagovorom Najvjernije Majke

uhovsko bdijenje na vanjskom oltarnom prostoru remetskog svetišta treću godinu zaredom priređeno je 22. svibnja. Misu je slavio vlč. Piotr Maj, župnik Župe Rođenja Blažene Djevice Marije na zagrebačkom Borovju, a molitvu pred Presvetim predmolio je remetski župnik i upravitelj svetišta o. Antonio-Mario Ćirko. Na duhovsko bdijenje došlo je dvadesetak sjemeništara Međubiskupijskog sjemeništa sa Šalate zajedno sa svojim rektorom vlč. Matijom Pavlakovićem i duhovnicima. Molitvena zajednica 'Nanovo rođeni' animirala je cijeli događaj praćen slavljenjem i duhovnom glazbom. Poslije klanjanja, »Nanovo rođeni« pjesmama i svjedočanstvima predstavili su iskustvo života s Bogom i djelovanja Duha Svetoga.

NAŠI MLADOMISNICI

Zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić 5. lipnja 2021. predvodio je svečano misno slavlje u kojem je zareadio desetoricu svećenika u crkvi bl. Alojzija Stepinca na otvorenom u Mariji Bistrici. Zaređena su desetorica svećenika, a dvojica od njih članovi su Hrvatske karmelske provincije svetog oca Josipa. Ovdje nam se oni osobno predstavljaju.

O. MARKO MAGLIĆ

Radostan što može služiti Bogu, braći i svima koje mu Bog stavi na put

- *Želja za redovništvom i svećeništvom rasla je zajedno sa željom da imam veliku obitelj i minimalno šestero djece.*

Moje ime je o. Marko od Duha Svetoga (Maglić), i rođen sam 5. studenoga 1992. godine u Splitu kao treće od šestero djece. Djetinjstvo mi je u (relativno) velikoj obitelji bilo veselo i živo, ispunjeno vjerničkim i ljudskim odgojem. Kažem relativno velikoj jer ne smatram da nas ima puno braće i sestara, kamo sreće da nas je još toliko, ali hvala Bogu i na ovome daru. Osnovnu školu završio sam u Cisti Velikoj, gdje sam i odrastao, srednju upravnu u Imotskom, te dvije godine na teološkom katehetskom studiju pri KBF-u u Splitu. Ne mogu se sjetiti određenog trenutka kada sam uvidio da me Bog zove u svećenički i redovnički život, nekako mislim da je to cijeli život raslo sa mnom. Želja za redovništvom i svećeništvom rasla je zajedno sa

željom da imam veliku obitelj i minimalno šestero djece. Dok sam razmišljao o tome kako ću odgovoriti na Božji poziv, istovremeno sam bilježio u osobni dnevnik koje stvari su mi potrebne za ženidbu. Poziv je, naravno, bio jači, pa sam nakon druge godine studija, kada sam upoznao o. Branka Zebića koji mi je nekako bio prvi kontakt s Karmelom, odlučio ući u samostan. Sada sam tu, s doživotnim zavjetima i svećeničkim redom, radostan što mogu služiti Bogu, braći i svima onima koje mi dragi Bog stavi na put!

O. STANKO PAŽIN

»Bogu ništa nije nemoguće!«

- *Svećenički i redovnički poziv prepoznao sam još u osnovnoj školi.*

Zovem se o. Stanko od Utjelovljenja (Pažin). Rođen sam 9. listopada 1994. godine. Dolazim iz župe svetog Ilije proroka u Stocu, Bosna i Hercegovina. Svećenički i redovnički poziv prepoznao sam još u osnovnoj školi. Prihvatio sam ga odmah i krenuo poslije završene osnovne škole u samostan Majke Božje Remetske, gdje žive i djeluju braća karmelićani. Od prvog dana sam živio u samostanu, a Nadbiskupsku klasičnu

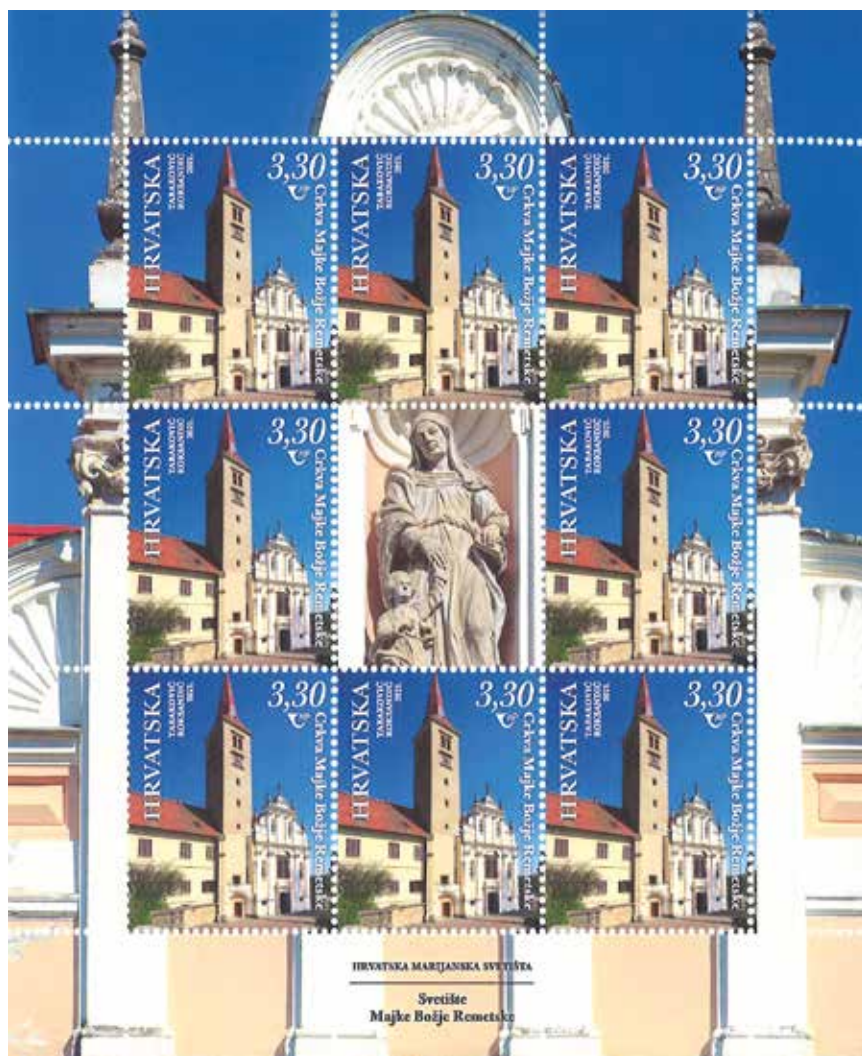
gimnaziju pohađao na zagrebačkoj Šalati. Karmelićanima me privukla idealna kombinacija akcije i kontemplacije. Slijediti Isusa, koji se prije svojeg javnog djelovanja i prije svakog bitnijeg događaja povlači u osamu da čuje što njegov nebeski Otac želi, to je prepoznatljiva karizma karmelićana u Crkvi. Crkva nas je takve prepoznala, prihvatila i poslala u svijet. Crkva nas takve treba i želi. Ja želim živjeti tako da opravdam karizmu karmelskog reda i da svjedočim ljepotu i plodnost iste za cijelu Crkvu. Za svoje svećeničko geslo uzeo sam riječi iz izvješća o Navještenju Gospodinovu, koje se nalaze na samom početku Evanđelja po Luki. Na Marijinu zbunjenost pred darom i otajstvom koje joj donosi glasnik s Neba, ona od istoga biva ohrabrena ovim riječima: »Bogu ništa nije nemoguće!« (Lk 1, 38) To je moje geslo, dok stojim pred darom i otajstvom svojeg svećeničkog i redovničkog poziva.

REMETSKO SVETIŠTE NA NOVIM POŠTANSKIM MARKAMA

I poštom upućena poruka Zagovornice Hrvatske

Hrvatska pošta 7. lipnja 2021. pustila u opticaj nove prigodne poštanske marke »Hrvatska marijanska svetišta«. Ovogodišnja serija sastoji se od četiriju maraka s motivima umjetnina i svetišta u Remetama i Trsatu. Marke posvećene svetištu u Remetama prikazuju crkvu Uznesenja Blažene Djevice Marije i čudotvorni kip »Majke Božje Zagovornice Hrvatske«, a marke posvećene svetištu na Trsatu prikazuju svetište Majke Božje Trsatske i čudotvornu sliku »Majke milosti«. Autor maraka je Dean Roksandić, dizajner iz Zagreba, a autori fotografija su Mario Romulić i Dražen Stojčić (Trsat – interijer i eksterijer, Remete – interijer) i Elvir Tabaković (Remete – eksterijer). Marke su izdane u arčićima od 8 maraka i s jednim privjeskom, u nakladi od 50.000 primjeraka po motivu. Vrijednost svake pojedinačne marke iznosi 3,30 kn. Hrvatska pošta izdala je i prigodnu omotnicu prvog dana (FDC).

OBITELJSKI DAN U ŽUPI

Zajedništvo u novim planovima

duhovni rast i zajedništvo Obiteljske zajednice okupilo je desetak obitelji 20. lipnja poslije nedjeljne mise u 9 sati u Remetama. S duhovnikom o. Ivanom Plešom, te remetskim župnikom o. Antonijem Čirkom, župnim vikarom o. Ilijom Tipurićem i magistrom bogoslova o. Srećkom Rimcem okupili su se u druženju, razmijeni životnih iskustava. Uz objed, zajednički roštilj koji su sami spravljali, zatim pjesma i dječja radost ispunili su trenutke zajedništva u iščekivanju drugoga susreta s brojnim planovima.

130. ZAVJETNO HODOČAŠĆE U MARIJU BISTRICU

Gračani, Bešići i Remete ostali su povezani

- **Poticaj hodočašću bila je, dakle, zaraza vinograda. A i danas je prisutna zaraza koju Bogu predajemo i Marijinom zagovoru. Ne samo ova pandemija korona virusa, nego zaraza egoizma, zaraza od manjka ljubavi, zaraza od gubitka solidarnosti, zaraza gubitka zajedništva i toliko toga...**

vogodišnje zavjetno hodočašće bilo je ispunjeno posebnim emocijama. Župa sv. Petra i Pavla izgubila je pastira svoje župe, vlč. Stjepana Petiku, njegovom nenadanom smrću. S druge strane ovo hodočašće je 130. zavjetno koje itekako ima svoju simboliku i značenje. U subotu 10. srpnja pješaci iz Gračana, Bešića i Remeta, njih oko 500 krenuli su Majci Božjoj Bistričkoj odlučna koraka, ponosni da mogu nastaviti tradiciju naših predaka hodajući i tom simbolikom pokazujući odlučnu želju da s Isusom i Marijom idemo kroz život. Tom prilikom bio je poseban događaj predstavljanje knjige: »Ideju naši iz Bistrice, 130 godina zavjetnog hodočašća iz Gračana«, autora Domagoja Novosela i Tomislava Habulina. Tog istog subotnjeg dana u večernjim satima knjigu su u dvorani Božanskog milosrđa svetišta Majke Božje Bistričke predstavili uz autore i preč. Domagoj Matošević, rektor Svetišta i fra Marin Matančić, župnik župe sv. Michaela Arkandela iz Gračana. Svi primjerci knjige istu večer su bili rasprodani, te se time vidjelo zanimanje za upoznavanjem povijesne tradicije naših zavjetnih hodočašća kroz ovih 130 godina. Nedjeljnu misu, 11. srpnja, predslavio je remetski župnik i upravitelj svetišta o. Antonio-Mario Čirko. U svojoj je propovijedi između ostalog istaknuo: »Današnja prva rečenica evanđelja kaže: *Dozva Isus dvanaestoricu te ih*

poče slati dva po dva... (Mt 6, 7-13). I nas je Isus pozvao k svojoj Majci u ovo nacionalno svetište. Već 130 godina je tako. Gračani, Bešići i Remete ostali su povezani. Jedno smo i u ovome trenutku kada razmišljamo o našim voljenima koji su nekada hodočastili prije nas, a više nisu s nama. Razmišljamo i o prijašnjim župnicima i živima i preminulima. Na poseban način vlč. Stjepan Petika duboko je u našim srcima. Bešići su izgubili oca župne zajednice, a mi s vama dragi Bešićani, jednoga Pastira koji je ne samo kao župnik iskreno djelovao, nego vršio službu na crkvenom sudu i donosio važne odluke. No Bog ga je pozvao k sebi. Nosimo ga na ovoj misi. Dragi hodočasnici, ovo hodočašće je zahvala Gospi na njezinom Zagovo-

ru i blizini. A sve je započelo 1891. godine kada su naši preci na inicijativu tadašnjeg remetskog župnika Gustava Lepušića krenuli u ovo mjesto milosti, kako bi veliki i moćni zagovor Majke Božje Bistričke spasio gračanske i remetske vinograde od peronospore. Poticaj hodočašću bila je, dakle, zaraza vinograda. A i danas je prisutna zaraza koju Bogu predajemo i Marijinom zagovoru. Ne samo ova pandemija koronavirusa, nego zaraza egoizma, zaraza od manjka ljubavi, zaraza od gubitka solidarnosti, zaraza gubitka zajedništva i toliko toga... Ali ovdje smo da kao zajednica vjere kažemo da je dosta toga i da želimo biti svjedoci optimizma, pouzdanja i nade u toj nametnutoj zarazi.

Mi smo danas ovdje u Mariji Bistrici ne da bi se lijepo proveli i dobro najeli. Ne, ovdje smo da padnemo na koljena i predamo naše živote jedinoj sigurnosti: dobrome Bogu. U procesiji koja će uslijediti nakon euharistije, ona nije izraz samo neke tradicije. Ta procesija je znak naše odlučnosti da želimo stupati za Isusom, da želimo biti Isusova i Marijina zajednica.

Zato i mi danas nakon 130 godina i dalje molimo kao jedno srce i jedna duša moćan zagovor naše Nebeske Majke. Naš dolazak ovdje znak je vjere da se ne bojimo ničega, da sve žrtve, sve poteškoće, sve nevolje imaju smisla ako kroz vjeru prepoznamo poput Marije da nam Bog čini velika djela.»

Poslije mise uslijedila je zavjetna procesija, a u 12.30 ispraćeni su pješaci koji su krenuli nazad u svoje župe Gračane, Bešiće i Remete.

Hodočašće na Gospin imendan

Autorica: Jadranka Kašnar Jagarinec

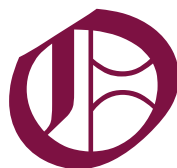
Hjerni Marijini štovatelji župe Remete, nas 133 krenulo je na još jedno zavjetno hodočašće po 130. put svojoj Najvjernijoj Majci, Majci Božjoj Bistričkoj! Predvođeni o. Nikolom, a blagoslovljeni od o. Antonia-Maria, radosno smo krenuli prečicom do Bešića, a odatle okrijepljeni blagoslovnim molitvom, zajedno s pješacima iz Bešića i Gračana, nastavili put k našoj Majci, noseći joj svoje molbe, nakane i zahvale. Praćeni suncem i laganim povjetarcem, nošeni vjerom sa žarom u srcu, uz veće i manje odmore, oko podneva stigli smo do kapelice sv. Ladislava. Uz kratak odmor, formirala se nepregledna kolona pješaka hodočasnika, pjevajući krenulo se prema bistričkome svetištu. Radosnog lica dočeka nas je i blagoslivljao velečasni Domagoj Matošević, koji je i sam na ovu 130. obljetnicu bio hodočasnik od Gračana do Majke Božje Bistričke. Večernju svetu misu predvodio je fra Marin Matančić, gračanski župnik. Euharistijsko slavlje pjevanjem je uvećao zbor mladih remetskog svetišta.

Više puta spominjalo se ime velečasnog Stjepana Petike, bešićkog župnika koji je iznenadnom smrću preselio u nebeske dvore. Neka mu je pokoj duši! Nakon misnog slavlja, krenuli smo sa upaljenim svijećama, molitvom i pjesmom bistričkom kalvarijom.

U Polivalentnoj dvorani, imali smo priliku nazočiti promociji knjige *IDEJU NAŠI Z BISTRICE* na temu 130 godina zavjetnog hodočašća iz Gračana, autora Domagoja Novosela i Tomislava Habulina. U nedjelju, ranom zorom pristigli su i naši hodočasnici koji su krenuli organiziranim prijevozom i osobnim automobilima. Svi zajedno u 7.30 slavili smo našu svečanu zavjetnu misu, koju je predvodio o. Antonio-Mario Čirko u koncelebraciji o. Nikole, o. Ilije, fra Marina i bistričkog župnika velečasnog Domagoja. K SUNCU PROSI SAKA ROŽA, dirigentskom palicom maestra Tomislava Habulina, započelo je euharistijsko slavlje pjevanjem a uvećao ga zbor sastavljen od pjevača svih triju župa. Osjećaji radosti i tuge za onima koji više nisu s nama, radosti zbog još jednog zajedničkog hodočašća, zahvalni za brojne milosti uslišane prošlogodišnjim pohodom, nakon euharistijskog slavlja, uslijedila je svečana zavjetna procesija u kojoj su sudjelovali svi hodočasnici triju župa. Opraštajući se, okrijepljeni duhovnom ljubavi i vjerom, obećali smo Majci Božjoj Bistričkoj da ćemo je pohoditi i dogodi-ne, jer staze koje vode prema Majci Božjoj Bistričkoj nikad se neće zatrti, jer je njeni Romari Hrvati štuju i veličaju.

IDEJU NAŠI Z BISTRICE

ve godine, 10. i 11. srpnja, hodočasnici iz Remeta, Gračana i Bešića hodočastili su Majci Božjoj Bistričkoj 130. put. Čini se kako je ovu veliku obljetnicu hodočašća obilježio i veći broj hodočasnika nego prijašnjih godina. Tom prilikom izdana je i knjiga »Ideju naši z bistrice – 130 godina zavjetnog hodočašća iz Gračana«. Sama knjiga podijeljena je u dva djela: povijesni i etnološki. U prvom djelu, dr. sc. Domagoj Novosel donosi povijesni pregled hodočašća od 1891. godine do danas. Pri tome se koristio zapisima iz župnih spomenica župa Remete, Ksaver i Gračani. Zapisu su preneseni u originalnom obliku, a autor nije izbjegavao preneti ni one manje lijepe i pohvalne stvari koje su župnici tijekom godina zapisivali. Ipak, u zapisima prevladavaju one ljepše, pohvalne i pozitivne informacije o samom hodočašću, kao što su informacije o samom programu hodočašća, broju hodočasnika i sl. U nastavku dr. Novosel donosi i detaljniji pregled povijesnih zbivanja i tijeka zavjetnog hodočašća kroz turbulentna povijesna razdoblja od početka hodočašćenja do danas. Kada govorimo o povijesti hodočašća važno je pojasniti i sam podnaslov knjige: »130 godina zavjetnog hodočašća iz Gračana«. Ovim podnaslovom nije se htjelo nikoga isticati ili nekog drugog obezvrijediti, već je povijesna činjenica kako su jedino hodočasnici iz Gračana svih 130 godina organizirano pješačili do Marije Bistrice. Time se nikako nije željelo obezvrijediti sudjelovanje hodočasnika iz Remeta i Bešića koji se s početkom novog tisućljeća ponovno priključuju u sve većem broju, a danas se mogu pohvaliti i s poprilično velikim brojem hodočasnika od kojeg je veliki broj mladih ali i mnogobrojnih obitelji s djecom. To je svakako pohvalna pojava i zalog za još bolju i bogatiju budućnost samog hodočašća.

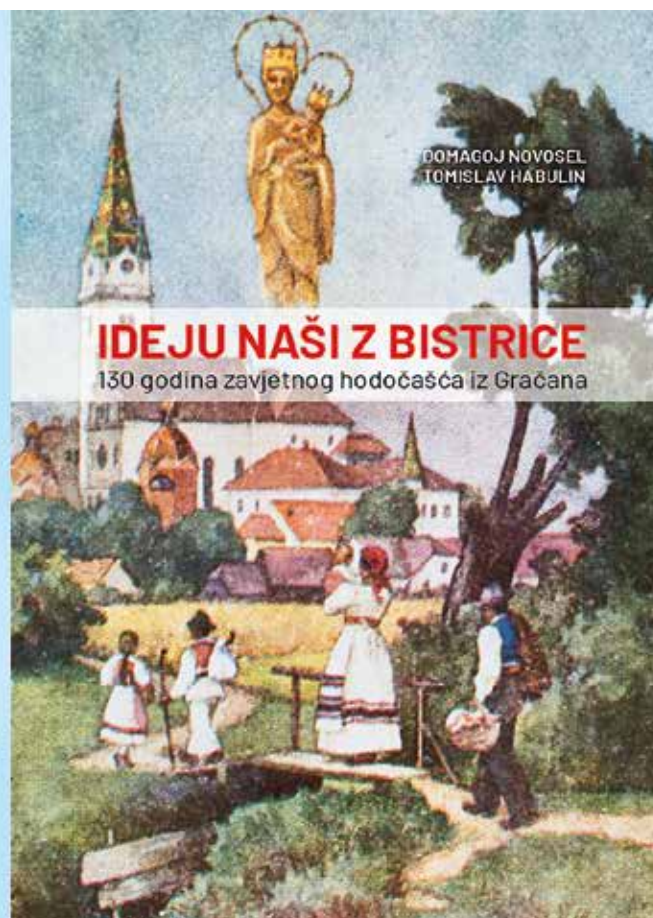
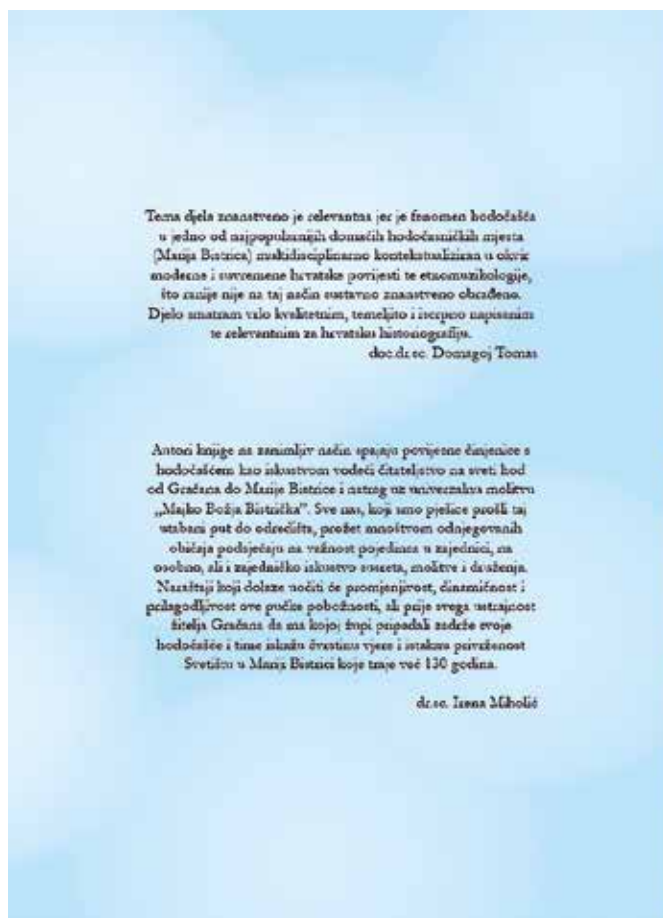
U drugom djelu knjige, Tomislav Habulin titularni orguljaš i zborovođa u Svetišću Majke Božje Remetske, donosi etnološki

osvrt: »Na romarskom putu danas i negda«. Ovdje je opisan sam tijek hodočašća od ranojutarnjeg polasku u subotu, hoda romarskim putem, dolaska na Mariju Bistricu, pa sve do nedjeljnog oproštaja i povratka kućama. Autor je detaljnije opisao i tradicionalna stajališta romara većinom vezana uz kapelice i ostale sakralne objekte koje hodočasnici na putu susreću. Također, opisane su pobožnosti koje hodočasnici prakticiraju i izvršavaju u samom svetišću Majke Božje Bistričke. Od velike je važnosti i drugi dio rada Tomislava Habulina: »Hodočasnički litanijски spjev/napjev Majko Božja Bistrička«. Autor, čije je područje istraživanja etnomuzikologija, piše o povijesti i važnosti ovog napjeva u okviru hodočašćenja Majci Božjoj Bistričkoj. Konačno, autor je pripremio i objedinjen tekst samog napjeva, kao i notni zapis. Od iznimne je važnosti da konačno imamo zapisan cjeloviti tekst ovog napjeva, kao i notni zapis, s obzirom na lokalne i druge razlike u samom izvođenju napjeva. Ovaj zapis tako može postati legitimna referentna točka za buduće orguljaše, zborovođe i sve one koji će svojim pjevanjem uveličati buduća hodočašća.

Na početku ove knjige nalaze se i dva predgovora. Prvi predgovor napisao je fra Marin Matančić, župnik Župe sv. Mihaela Arkandela, Zagreb – Gračani. Fra Marin ima velike zasluge u izdavanju knjige a ujedno predstavlja i samu župu koja je nakladnik ovog djela. Drugi predgovor napisao je preč. Domagoj Matošević, rektor Svetišća Majke Božje Bistričke. Naše ovogodišnje hodočašće obogaćeno je njegovom prisutnošću koja će ostati zapamćena i kao jedinstveni, povijesni trenutak. Po prvi puta u povijesti je jedan upravitelj bistričkog svetišta održao sv. misu u Gračanima u 4 sata ujutro i krenuo pješice, zajedno s hodočascima, prema Mariji Bistrici.

Knjiga završava prilogom »Romarenje« iz knjige *Duša remetskog romara*, oca Vjenceslava Mihetca. Riječi ovog cijenjog »prigorskog sina« predstavljaju sve ono što se o našem hodočašću može reći, a svakako su i riječi ohrabrenja i ustrajnosti, kako bi naše hodočašće živjelo još mnogo, mnogo godina: »Ojte zate ove dane na Bistricu. Ojte z Mariju ona vam bu pomogla Isusa najti i ž njim ostati. O Marija Božja Mati, dej nam v nebu kraljuvati.«

Ante Belić

HODOČAŠĆE GOSPI ANĐELSKOJ U
MARKUŠEVEC

Prošlost za sadašnjost i budućnost

Autor:
Zlatko
Šušnić

Remetski župljani od starine su hodočastili pješice u Markuševac, jer su Remete za vrijeme pavlina pa sve do osnivanja župe 1812. spadale u župu Markuševac. Ta je tradicija ostala do danas, ali nema više procesije, nego svatko individualno ide autom na hodočašće. O. Ilija Tipurić 2017. predvodio je misno slavlje i u propovijedi opisao hodočašće Podsljemenskog kraja u Markuševac. Godinu ranije, u nedjelju 4. rujna 2016. markuševački župnik vlč. Josip Đurbek u svojoj propovijedi je istaknuo: »Naš župnik je na početku pozdravio nas župljane, hodočasnike te predstavnike svjetovne vlasti te nas vratio u prošlost, 29. kolovoza 1948., kada se također slavila Gospa Anđelska. Tadašnji župnik vlč. Josip Ormož je zapisao slijedeće: 29. VIII. 1948. Anđelska nedjelja – kod nas proštenje. Bilo je lijepo, mada je izjutra padala kiša. Remetski župnik, dekan i zač. kanonik preč. g. Leopold Rusan došao je sa velikom procesijom. Djevojke u narodnim opravama, na jastuku, donijele su na čast M. Božjoj dvije velike svijeće. Čučerje nije ovaj puta došlo sa procesijom radi blata, već je bio samo župnik don Ivo Suić. Djevojke dosta raskalašene, mladići isto. U crkvi se vladaju

često puta balavo. Mladež je uopće popustila na svojoj disciplini. Školska isto. Gdje su zlatna stara vremena! Ples, zamamna muzika, lopta, pijanke, tučnjave, kletva, krađa, na zagrebačkom placu varanje, na autobusu nekultura, težački poslovi po nedjeljama i blagdanima, svađe, tužakanja, trači (i muško i žensko), brakovi u dvoje – troje, konkobinanci, zavisti, podvale, laž, ludarenje u nošnji, nečednost djevojaka (G. Markuševac) – to su poroci današnjeg doba u župi i kraju. Osim toga rastrošljivost: vožanje taksijima, razbacivanje novca u gostionama, toplicama (Stubičke). Ma da je opća trka za novcem, ipak su mehanice pune. Nakon potrošenih novaca uzalud voditi mudre razgovore o racijalnosti. Mladež preparirati balkanskom muzikom, nesretnim drugovanjem, slobodnom ljubavi – znači je trovati. Prognoza budućnosti i nade u mladež nije utješna.

Radničko pitanje je već davno Crkva riješila, samo je valja poslušati.

Krist nije zatajio, nego kršćani. Polovično kršćanstvo je veća sablazan za Kristovu crkvu nego otvoreno bezboštvo! Dakle, vratiti se natrag izvornomu, prvotnomu idealizmu kršćanstva! Ne katolik nedjeljni nego svakidanski. Valja visoko dignuti pojam autoriteta. I sloboda imade svojih granica i zakona, inače je razuzdanost. Ne valja samo htjeti biti sretan a za to ne upotrebljavati nikakva sredstva, jer je pakao potaracan sa takovom dobrom voljom! Nego: htjeti i raditi, biti živi theofori i kristofori.

Čovjek – ens rationale – imade i razum i srce. Valja odgojiti ne samo razum već i odgojiti srce, da bude čovjek – ens rationale, ens sociale, dakle, potpun.»

Naš program:

1. Dignuti grijeh i vratiti Krista u ojađene duše. Bez Krista živjeti znači poginuti!
2. Uzljubiti sv. Crkvu koja nije ništa drugo nego Kristov continuatus!
3. Uzljubiti svoju župu, urediti dostojno Božji dom. Ukratko, postati potpuni katolik! Bog ne voli polovičnost ni karikaturalnost.
4. U svećeniku gledati prijatelja najboljeg i reprezentanta Božjeg.

Nemarom se uništava kulturno blago

Autor: Zlatko Šušnić

»Advocati« za Veliku Gospu 2009. godine opisao sam na stranici 19, pod naslovom »Kako smo nemarom uništili bogatstvo« sa slikom drvene kuće na uglu Česmičkoga i Remeta odnosno kod Beli Kipi.

Kuća koju sam onda slikom pokazao još je odolijevala zubu vremena. Dobivši novog vlasnika očekivalo se da će se kućica održati uz minimalno održavanje, ali nije tako, kućica sve više propada odnosno propala je. Jedva smo saznali tko je vlasnik zemlje i kućice pa je bilo pokušaja od gospodina T.T. iz Remeta kolekcionara drvenih predmeta i poduzetnika, da kupi kuću i preseli na drugo mjesto, jer je kućica građena posebnom tehnikom.

No, s vlasnikom se nije postigao sporazum, jer su njegovi interesi drugačiji. Onda sam napisao »trebalo bi više povesti računa o starim vrijednostima i nastojati raditi više na očuvanju baštine koju su nam u nasljeđe ostavili naši preci. Ipak moramo priznati, za razliku od nas oni su ipak vodili računa o tome da kuće koje su gradili budu u skladu sa okolišem i prirodom«. Sada nova slika kako izgleda kućica nakon dvanaest godina, a mogla je biti ukras na nekom drugom mjestu u Remetama. Fotografije iz 2009. i 2021. sve govore, skoro da komentari nisu ni potrebni. (Podatci kolekcionara i poduzetnika poznati autoru članka.)

REMETSKE STUDENTI ŽUPNIKOV PONOS

Veliki trag remetske mladosti

Autor:
Zlatko Šušnić

Župnik Leopold Rusan zapisao je 31. svibnja 1956. Godine: ... »na Tijelovo nosili Kip presv. Srca Isusova studenti; agronom Zvonko Zajec, engleskog jezika Vladimir Ivir i prava Marko Zajec. Bog ih blagoslovio. Kip Srca Marijina opet učenice: VII gimnazije, Nada Tomašir i tehn. Katica Ivir. Bog ih čuvao.« Njihova mjesta za vrijeme mise bila su ispred oltara Srca Isusova. Župnik je bio posebno ponosan na njih, jer su svojim primjerom ponašanja i školovanja bili uzor svojim vršnjacima. Sada svi pokojni, Zvonimir Zajec radio je u svojoj struci, Marko Zajec radio je u ondašnjim društvenim organizacijama. Vladimir Ivir rođen u Remetama 1934. godine, a umro 21. veljače 2011. i pokopan u obiteljskom grobu zajedno s roditeljima i svojom sestrom Katicom na remetskom groblju.

Godine 2019. navršilo se 50 godina od slijetanja Apola 11 (27.7.1969.) i izlazak astronauta na Mjesec. Prof. Dr. Vladimir Ivir onda kao mladi profesor simultano je prevodio s engleskog na hrvatski, sve što se događalo s Apolom 11. Mi smo svi prijenos gledali kod strica Štefa, knjigoveže jer je on jedini onda imao televizor. Područja znanstvenog,

stručnog i nastavnog rada bila su mu sintaksa suvremenog engleskog jezika, teorija prevođenja. Preveo je mnoge tekstove i knjige, dijelom iz engleskog na hrvatski, ali pretežito s hrvatskog na engleski jezik, te je simultano i konsekutivno (usmeno prevođenje) prevodio na međunarodnim skupovima i državnim razgovorima i pregovorima. Danas prezime Ivir u Remetama izumire, nastaviti će se samo sa sinom prof. Ivira, ali i on ne živi u Remetama, postoji u blizini njihove kuće ulica Ivirščak, a Remećani je izgovaraju Iverščak, pretpostavka da još žive dva potomka Ivir, sinovi pokojnog Tomislava grafičara u samoborskom kraju. Iviri su u Remetama bili velika obitelj, ženske su se udavale u Bukovec i Remete. A muškarci su gradili obiteljske kuće od Goluba (preko puta Skenderice) do današnje ulice Ivirščak, prvi Jakob, radnik i često župnikov pomoćnik oko crkvenog gospodarstva, Marko, pećar i keramičar, Josip, zidar otac profesorov i bratić Vid (nadimak Išo) radnik, stric Tomislavov čija se kuća nalazi još i danas u potpuno ruševnom stanju na samom uglu ulice Remete i Ivirščak.

Na slici je student Vladimir Ivir sa crkvenom zastavom za vrijeme jedne procesije 1955. ili 1956. godine, slika je iz župne arhive, i dvije djevojke sudionice procesije, jedna je Katica Keber (Bučar) i Slavica Golub (Babić pokojna).

Sreća je svima ugodna

Koji su pravi motivi koji pokreću roditeljstvo?

- *Psihičko zdravlje povezano je i s kvalitetnim odnosima s bliskim osobama: majkom, ocem, braćom i sestrama te prijateljima.*

Autorica:
Jadranka
Bizjak Igrec

Dječje odrastanje je proces a u isto vrijeme i izazov. Životno sazrijevanje pred roditelje donosi i zahtjeva brojne odluke. Odrastanje je individualno, traži podržavajuće roditelje koji su bliski sa djecom, koji su uz djecu i u dobru i u zlu. Danas smo svjesni da se često gubi komunikacija na razini »djeca-roditelji«. Roditeljstvo počinje u trenutku začeća, a prve korake roditelji ostvaruju kroz odgoj ljubavi, željenosti, iskazivanju osjećaja. Ako se roditelji vole i u svom djetetu vide puninu svog predanja, odgojit će dijete u ljubavi i za ljubav. Zadaća roditelja je od rođenja odgajati afektivnost djece, uravnotežiti djetetove emocije i učiti ih miru i smirenosti. Empatičan pristup u odgoju daje roditeljima sposobnost da znaju slušati, učiti i bolje razumjeti djecu. Tijekom djetinjstva osjećaji se razvijaju u obitelji, vrtiću, u odnosima s vršnjacima. Ako se djeca odgajaju kao mirna i stabilna, lakše će prevladati teške situacije koje se javljaju polaskom u vrtić, školu, tijekom adolescencije, prelaskom u srednju školu, za vrijeme studija i kasnije na radnom mjestu. Emocionalna ravnoteža poboljšava razvoj intelektualnih vještina i volje, bez emocionalne harmonije teži je i duhovni razvoj. Dobri emocionalno - afektivni temelji uključuju stalan rad roditelja na sebi kako bi usavršili vlastitu emocionalnu stabilnost. Kako? Poboljšanjem obiteljskog

života, razgovorom, njegovanjem zajedništva, obiteljskih i tradicijskih rituala, nježnim iskazivanjem međusobne ljubavi pred djecom. Ophođenjem s poštovanjem i uvažavanjem unutar obitelji i odnosima s drugima. Djeca uče gledajući, slušajući, pamteći ponašanje roditelja u raznim okolnostima: na društvenim mrežama, u ophođenju s drugima, reakcijama u napetim i krznim situacijama, ponašanju u prometu, na ulici, u dućanu, kulturnim ustanovama, za vrijeme duhovnih obreda. Neuredne sklonosti u obitelji i loša komunikacija otežavaju razumsko ponašanje i djelovanje. Stvarajući toplo obiteljsko okruženje, njegujući povjerenje u obitelji, od malih nogu djeca će učiti prepoznati osjećaje i kreposti koje će ih voditi u različitim životnim situacijama i izazovima.

Roditelji mogu pripremiti djecu kako bi u sebi i drugima prepoznali određeni osjećaj

Odgajati emocije znači omogućiti djeci da upoznaju sebe i svoje osjećaje, shodno stvarnosti koja je potaknula te osjećaje. Potrebno im je pomoći prepoznati i nadvladati osjećaje na način da otkriju glavni uzrok koji je izazvao taj osjećaj. Mirno, racionalno i staloženo. U slučajevima stresnih životnih situacija kao što su smrt voljene osobe, teška bolest, potres, COVID-19, stvarnost

se neće moći promijeniti. To su trenuci u kojima će djeca učiti prihvaćati razne događaje kao neminovne. U drugim trenucima, čiji je uzrok svađa, strah, netrpeljivost, rastava braka roditelja, problemi u školi, otac ili majka trebaju razgovarati s djecom pomažući im razumjeti, u onoj mjeri u kojoj je to moguće, uzrok određenog osjećaja, kako bi ga mogli nadići. Na taj način djeca bolje upoznaju sama sebe i sposobnija su prihvatiti svoje emocije. Prihvaćajući svoje emocije u obitelji, prihvaćat će ih i u vrtiću i školi, u odnosima s drugom djecom. Što može pomoći? Korištenje situacija iz svijeta književnosti, duhovne literature, filma, glazbe, kazališne predstave. Priča uvijek izaziva reakcije, usmjerava osjećaje koji se pojavljuju i na taj način kreira naviku određenog gledanja na stvarnost. Ovisno o dobi, utjecaj je veći što je dijete manje, duhovno štivo, pustolovne priče, triler, romantične priče, mogu doprinijeti promjeni osjećaja sukladno situacijama koje to objektivno traže: bijes u situaciji nepravde, suosjećanje za nemoćne, divljenje i poštovanje za situacije koje traže žrtvu, ljubav prema ljepoti i sl. Tome pridonosi i poticanje za razvijanjem lijepih osjećaja koji su izvori plemenitosti i humanosti. Interes za kvalitetne priče kao i interes za kvalitetnu glazbu utječe na osjećaj za estetiku stvarajući sposobnost prepoznavanja kvalitete. Na taj način jača se i osjećaj za kritiku. Od malih nogu potrebno je jačati osjećaj koji će doprinijeti sprječavanju gubitka ljudskosti. Djeca će moći prepoznati osjećaje koji prelaze u vulgarnost i gubitak skromnosti. Roditelji su dužni učiti djecu da vulgarno i agresivno ponašanje nije prihvatljivo.

Odgoj osjećaja samo je jedan dio emocionalnog područja sazrijevanja

Nema pravog odgoja bez osobne odgovornosti, niti odgovornost postoji bez slobode. Projekt Kako smo? Život u Hrvatskoj u doba korone bavio se ispitivanjem posljedica pandemije COVID-19 u Hrvatskoj i jakog potresa na području Zagreba po psihičko zdravlje građana svih generacija. (<https://kakosi.ffzg.unizg.hr/kako-smo/> pristupljeno 16.7.2021.) Indikatori dje-

tova psihičkog zdravlja pokazali su se povezanima s brojnim karakteristikama djeteta i okoline u kojoj živi. Rezultati istraživanja pokazuju da je psihičko zdravlje povezano i s karakteristikama ličnosti djeteta. Bolje psihičko zdravlje (prema svim mjerenim indikatorima) je kod djece koja su emocionalno stabilna, ekstravertirana i manje osjetljiva na okolinu. Psihičko zdravlje povezano je i s kvalitetnim odnosima s bliskim osobama: majkom, ocem, braćom i sestrama te prijateljima.

Što pokušavamo kada kažemo da želimo biti bolji?

Pronaći vrijeme i mjesto gdje se možete sabrati: ostaviti po strani druge zadatke, ugasiti telefon, zabilježiti sve što vam padne na pamet. Evo par izazova: Što mogu učiniti da kao roditelj razumijem kako razmišljaju moja djeca? Jesam li pristupačan za njih, imam li dovoljno vremena? Govorim li na razumljiv način? Jesam li svjestan da mogu povrijediti svoju djecu, ako nemam povjerenje u njih? Prihvaćam li i hvalim li neke njihove prijedloge? Nastojim li sa svakim djetetom razgovarati na drugačiji način? Pitam li ih što ih motivira? Znam li kakav odgoj imaju prijatelji moje djece? Prvo postavljeno pitanje izazove drugo, a drugo izazove treće... pa tako još jedno i još jedno... Svaki put svojim primjerom i svojim promišljanjem napredujete u odgojnim nastojanjima. Tako upravljate odgojem, ali i učite od djece. Ponekad najjednostavnija opcija u određenoj situaciji neće uvijek biti najbolja za svako dijete. Važan aspekt odgoja je sposobnost odgovaranja na osobne potrebe svakog djeteta, budući da njihove potrebe nisu jednake. Kako djeca odrastaju iznenadit će te se kada shvatite da je svako dijete drugačije i da se njihov plan uvijek i ne uklapa u stvarnost. Što prije spoznate da se u odgoju trebate prilagoditi i odgovarati više nego naredivati, to će te biti uspješniji i sretniji. »Obiteljski je dom tako prva škola kršćanskog života i 'bogatije čovječnosti'. Ovdje se čovjek uči trudu i radosti rada, bratskoj ljubavi, plemenitom stalno obnavljanom praštanju...« (Katekizam Katoličke Crkve, 1657). Ovdje se čovjek uči sreći, a sreća je svima ugodna.

USKRS - VELIKA GOSPA 2021.

TRAVANJ

5. travnja

USKRSNI PONEDJELJAK: Otvorenje proštenjarske godine

Svečanom euharistijom koju je na vanjskom oltarnom prostoru na Uskrsni ponedjeljak, 5. travnja, predvodio glavni urednik Radija Marija o. Stjepan Fridl, DI, otvorena je proštenjarska godina u svetištu Majke Božje Remetske, proštenje Remetskoga dekanata, te je blagoslovljen lik Remetske Gospe – Zagovornice Hrvatske.

U propovijedi o. Stjepan osvrnuo se na raznovremenost uskrsnoga iskustva – iskustvo da Isus živi nemaju svi u isti čas, mrak Velikoga petka za mnoge traje mnogo dulje i čini se da je Gospodin mrtav, premda je već davno uskrsnuo iz ponora naše povijesti, istaknuo je propovjednik. Dodao je da je Bog želio da se Uskrs dogodi u tišini noći jer nije uskrsnuo zbog kažnjavanja grešnika, nego zbog radosti i sreće onih koji ga vole.

Najveća je novost Uskrsa da je Bog pomirio svijet sa sobom, od prvoga Uskrsa naovamo mi smijemo i možemo Bogu pristupiti s velikim pouzdanjem jer znamo da nas voli ovakve kakvi jesmo. Bog je proglasio svoju bezuvjetnu ljubav prema svakome čovjeku. Bog nas nikada ne zaboravlja, dapače,

naše je ime upisao u svoje dlanove, istaknuo je propovjednik.

Naveo je primjer 93-godišnjega starca koji je prebolio koronavirus i kad su ga zatražili da plati 500 eura – cijenu respiratora za jedan dan u bolnici, on se rasplakao – ne zato što nije imao novaca, nego zato što je shvatio da 93 godine udiše Božji zrak a nikada mu nije za to platio. Bog nam je po uskrsnuću dao novi život, dišemo ga a o tome ne razmišljamo, upozorio je propovjednik i pozvao vjernike da zastanu i zahvale Bogu za divne stvarnosti oko nas. Tumačeći čitanje iz Evanđelja po Mateju (Mt 28, 8-15) o. Stjepan osvrnuo se na različite strahove, koji se kod nekih pretvaraju u radost, kao kod žena koje idu na grob, a neki žive u stalnom strahu. Oni koji se boje unaprijed, kao glavari svećenički, umrijet će u strahu, onaj tko se svaki dan boji – svaki dan umire, a tko se boji samo pred smrt, umire jedanput i to za vječni život. Ima strahova koji se daju razriješiti samo u vjeri, u osobnom susretu s Kristom Uskrsnim. Poručio je da nam je ta vjera potrebna upravo danas u strahu od zaraze, i pozvao vjernike da mole Isusa da nas ohrabri riječima koje je rekao ženama – Ne bojte se! Strah od samoće, bolesti, smrti, taj strah može riješiti samo vjera u dobrog Boga.

Mudrost kršćanskoga života sastoji se u tome da

budemo spremni čuti Isusov poziv i onda radosno poletjeti njemu u zagrljaj, istaknuo je o. Stjepan i pozvao vjernike da se zapitaju je li »u našem životu već zasjalo svjetlo Uskrsloga, jesam li prijatelj Kristov?« Prijatelj Kristov prepoznaje Krista Uskrsloga. Recimo svima koje sretnemo na životnom putu: »Gospodin je uskrsnuo! Neka je sretan dan pobjede života na smrću«, zaključio je o. Stjepan. Na kraju mise upravitelj remetskoga svetišta o. Antonio Mario Čirko pozdravio je sve sudionike slavlja, osobito svećenike i remetskoga dekana fra Branka Lipšu, i zahvalio svima na sudjelovanju, posebno predvoditelju o. Stjepanu Fridlu koji je odnedavno remetski župljanin jer se Radio Marija preselila u tu župu. Zahvalio je i zboru te svima koji su došli u narodnim nošnjama i svjedoče tako tradiciju vjere hrvatskoga naroda. Napomenuo je kako je prošle godine bilo »tiho otvorenje proštenjarske godine«, a ovih godinu dana kušnje pandemije i potresa donijelo je mnoge duhovne i tjelesne rane ali i mnoge milosti, o kojima, kako je rekao, može i sam posvjedočiti. Zato ovo svetište ranjeno potresom propovijeda o Božjoj ljubavi koja daje snagu i ustrajnost vjere; propovijeda o snazi zajedništva i nesebičnosti. Marija se kao svaka nenametljiva majka pokazala toliko bliska i časti se i kao Zagovornica Hrvatske, najvjernija majka. Napomenuo je da kušnje traju, pandemija još nije prošla, ali Božja riječ nas ohrabruje. Isus nam govori - »Ne bojte se«. Kada Isus progovara onda dolazi mir i sigurnost da Bog sve izvodi na dobro, liječi naša srca i naše živote, rekao je župnik Čirko, istaknuvši: »Sjedinjeni smo danas u molitvi za sve žrtve koronavirusa, za stradale u potresu koji su izgubili domove, imamo jedni druge, imamo Isusa i kao jedna obitelj ne zaboravimo na molitvu ali i na djela ljubavi.«

Napomenuvši kako je remetsko svetište oštećeno ali čudom se nije urušilo kao mnoge druge crkve, najavio je da će crkva uskoro biti zatvorena zbog sanacije šteta, ali Božjom providnošću imaju vanjski oltarni prostor koji uređuju i nadaju se do svetkovine Duhova postaviti razglas i kamere da se misna slavlja mogu pratiti preko medija. Uslijedio je blagoslov lika Remetske Gospe – Zagovornice Hrvatske. Gospin lik, djelo i dar akademskoga slikara Mirka Zubaka izrađen u kaljenom staklu, trajno će stajati na vanjskom oltarnom prostoru, kao i križ u Gospinu vrtu, istoga autora. Gospin kip blagoslovio je prior samostana o. Stjepan Vidak.

Zbog epidemiološke situacije nije bilo zajedničkog druženja nakon mise kao prijašnjih godina. Mise na Uskrsni ponedjeljak u remetskom svetištu slavljene

su i u 7.30, 9, središnja u 11 i zaključna u 18.30 sati. Novopostavljeni križ u Gospinu vrtu, također djelo Mirka Zubaka, bit će blagoslovljen na Bijelu nedjelju – Nedjelju Božjega milosrđa, 11. travnja.

7. travnja

U hodniku pored crkve postavljen je interaktivni ekran sa zaslonom osjetljivim na dodir na kojem se mogu vidjeti povijesni, multimedijalni i drugi informativni sadržaji.

9. travnja

Počelo se sa postavljanjem klupa na tribini vanjskog oltarnog prostora.

11. travnja

Na Mladi Uskrs - Bijela nedjelja - nedjelja Božanskog milosrđa (11. travnja 2021.) blagoslovljen je novi križ postavljen u Gospinom vrtu koje je djelo akademskoga slikara Mirka Zubaka.

12. travnja

Župnik je započeo duhovne vježbe u Lužnici za sestre milosrdnice. Sudjelovalo je ukupno 37 redovnica. Duhovne vježbe su trajale do nedjelje 18. travnja.

19. travnja

Na Radiju Marija započelo se s emitiranjem nove mjesečne emisije »Ljekarnica nebeska« koju uređuje i vodi o. Antonio Mario Čirko kao remetski župnik i upravitelj svetišta.

23. travnja

Završeno je postavljanje klupa na tribini vanjskog oltarnog prostora.

24. travnja

Slavila se prva pričest u Remetama na vanjskom oltarnom prostoru. Bilo je ukupno 77 prvopričesnika. Uz župnika koji je predslavio, koncelebrirali su župni vikari o. Ilija i o. Nikola, potom o. Ivan Pleše, te fra Mate Bašić.

25. travnja

Slavila se prva pričest na filijalnoj crkvi sv. Terezije Avilske na Čretu. Bilo je ukupno 24 prvopričesnika. Misu je predslavio župni vikar i voditelj filijale o. Nikola Grizelj, a propovjedaio je remetski župnik. U koncelebraciji je bio i vikar o. Ilija Tipurić.

27. travnja

Iznad tribine vanjskog oltarnog prostora, na tri svjetiljke od javne rasvjete postavljeni su reflektori koji osvijetljavaju tribinu i središnji prostor.

SVIBANJ

1. svibnja

Na blagdan Josipa Radnika bilo je euharistijsko slavlje podjele sakramenta potvrde koju je podijelio mons. Zvonimir Sekelj. Bilo je ukupno 94 krizmanika (72 iz Remeta, 20 sa filijale na Čretu, te dvoje iz drugih župa). Trebalo je biti ukupno 110, no ostalih 10 bilo je u samoizolaciji radi covida 19. Za njih će biti organizirano posebno slavlje.

2. svibnja

S početkom svibanjskih pobožnosti započele su molitve krunice u Gospinom vrtu prije večernje mise. Na krunici je sudjelovalo oko 80 vjernika, a preko facebooka uživo više od 300 molitelja.

9. svibnja

U nedjelju 9. svibnja na vanjskom oltarnom prostoru u 12 sati slavila se misa sudionika nogometne lige pod nazivom Fair Play Futsal Liga (FPFL) kao zahvala za sezonu 2020./21. uz dodjelu nagrada poslije mise.

17. svibnja

Župnik je emitirao drugu emisiju na Radiju Marija pod nazivom 'Ljekarnice nebeska'. Tema je bila 'Marijina vjera'.

20. svibnja

Postavljeni su zvučnici za vanjski oltarni prostor.

21. svibnja

Postavljena je sigurnosna zaštita na vanjski oltarni prostor.

22. svibnja

Počele su pripreme za izradu postaja križnog puta. Određene su pozicije.

Nakon potresa, koji je pogodio Zagreb 22. ožujka 2020. godine, organiziralo se hodočašće »Zagrebački Put Svjetla« u znak zahvale Bogu i Majci Božjoj što su nas usprkos nevoljama sačuvali od većega zla. Tako su pohodili i remetsko svetište. Održano je Duhovsko bdijenje. Misu je predslavio p. Piotr Maj župnik župe u naselju Borovje. Klanjanje pred Presvetim vodio je o. Antonio-Mario Čirko, a pjesmama i slavljenjem animirala je molitvena zajednica »Nanovo rođeni«. Pod Duhovskim bdijenjem prvi put su korišteni novopostavljeni zvučnici na vanjskom oltarnom prostoru.

23. svibnja

Danas je svetkovina Duhova. Pod misom u 9 sati sakrament potvrde primilo je 8 krizmanika koji nisu mogli biti s ostalima 1. svibnja radi samoizolacije.

25. svibnja

Preminula je ravnateljica OŠ Remete Brankica Hercigonja.

28. svibnja

Na Krematoriju bio je sprovod ravnateljici škole Brankici Hercigonja. Sprovod je vodio o. Jakov Mamić, zajedno s remetskim župnikom i vikarom o. Ilijom Tipurićem.

LIPANJ

3. lipnja – TIJELOVO

Ove godine Tijelovo se svečano slavilo na vanjskom oltarnom prostoru i svečanom procesijom. Misu je predslavio remetski župnik gdje je u propovijedi istaknuo da iskustvo stvarne Isusove prisutnosti pod prilikama kruha i vina ohrabruje, donosi mir i daje snagu. Od susreta sa Isusom u euharistiji kao kršćani živimo. Kao i svake godine muževi su nosili Nebo – Baldahin a mladi u narodnoj nošnji nosili su drugo procesijsko znakovlje. Također, bili su u nošnjama članovi KUD Frankopani i FIS Remete, te drugi sudjelovatelji u narodnoj nošnji. Poslije misnog slavlja svi su bili ponuđeni samostanskim vinom, a i tamburaši (Fis Remete) obogatili su druženje pjesmom.

5. lipnja

Redovnička subraća br. Marko od Duha Svetoga (Maglić) i br. Stanko od Utjelovljenja (Pažin) zaređeni su 5. lipnja 2021. za svećenike u nacionalnom svetištu Majke Božje Bistričke po rukama kardinala Josipa Bozanića.

Svečana procesija za Tjelovo

6. lipnja

Mladomisnici su slavili svoju mladu misu u Remetama.

7. lipnja

Hrvatska pošta 7. lipnja 2021. pustila u opticaj nove prigodne poštanske marke »Hrvatska marijanska svetišta«. Ovogodišnja serija sastoji se od četiriju maraka s motivima umjetnina i svetišta u Remetama i Trsatu.

13. lipnja

Prva katolička osnovna škola u gradu Zagrebu organizirala je misu za djecu, roditelje i učitelje povodom završetka školske godine pod misom u 12 sati koju je uz ravnatelja škole o. Vinka Mamića, predslavio i propovijedao o. Dario Tokić.

16. lipnja

Postavljene su stepenice na vanjskom oltaru s lijeve strane, tako da se od sada može doći na oltar s jedne i druge strane.

20. lipnja

Slavio se tradicionalni obiteljski dan u našoj župi.

21. lipnja

Župnik o. Antonio-Mario u župi sv. Ivana Krstitelja na Škurinju u Rijeci imao je trodnevniciu.

30. lipnja

Remetski prior o. Stjepan Vidak i župnik bili su na polaganju vijenca i blagoslovu biste svetog Ladislava u rezidenciji mađarskog veleposlanstva. O. Vidak blagoslovio je bistu.

SRPANJ

3. srpnja

U subotu 3. srpnja 2021. preminuo je župnik naše susjedne župe sv. Petra i Pavla u Bešićima vlč. Stjepan Petika u pedesetoj godini života koji je u spomenutoj župi bio župnik od 2007. godine. Djelovao je i na Međubiskupijskom sudu I. stupnja u Zagrebu kao crkveni sudac.

5. srpnja

U zavjetnom hodočašću kroz našu Domovinu i ove godine u svetište su došli hodočasnici MARIJANSKOG ZAVJETA ZA DOMOVINU. Nakon zajedničke molitve uslijedilo je kratko druženje i okrjepa. Smisao tog hodočašća je molitvom u zajedništvu nastaviti djelovanje za mir, pravdu i istinsku slobodu Hrvatske. Potreba za takvim pothvatom osobito se nadovezuje na svojevrzni zavjet sklopljen tijekom Domovinskog rata između branitelja i hrvatskog naroda, i Djevice Marije. Hodočasnički put prelazi se u deset etapa, gdje svaka traje po tjedan dana, a cijeli put traje 75 dana. Dnevno se prelazi dvadesetak kilometara. Organizatori pripremaju improvizirana prenoćišta i jednostavne obroke u konačištima.

6. srpnja

Pogreb bešićkog župnika vlč. Petike vodio je pomoćni biskup zagrebački mons. Mijo Gorski. **Započela je devetnica** Gospi Karmelskoj koju organizira remetska zajednica.

PROGRAM

17.30 Molitva – meditacija – svjedočanstvo

18.30 Pjevana misa s večernjim pohvalama

Dani devetnice bili su dani priprave za primanje karmelskog škapulara na sam dan svetkovine.

Čitav program devetnice mogao se pratiti na Laudato TV, kao i preko aplikacije Majka Božja Remetska, mrežne župne stranice i facebook Župa Remete.

7. srpnja

Župnik i vikar o. Ilija Tipurić bili su na sprovodu vlč. Petike u njegovoj rodnoj župi Sigetec kod Koprivnice.

8. srpnja

Iz HRZ postavili su zaštitu za svetohranište glavnog oltara Majke Božje Remetske, kao pripremu za skidanje djela oltara.

10-11. srpnja

130. Zavjetno hodočašće župa Gračani – Bešići i Remete.

14. srpnja

Na vanjskom oltarnom prostoru postavljen je veliki tv display, te su se počela postavljati svijetla na sve postaje križnog puta, slike Zagovornice Hrvatske i kod križa u Gospinom vrtu.

16. srpnja - PROSLAVA KARMELSKE GOSPE

Nakon svake mise bilo je oblačenje škapulara za sve one koji su bili pripralni, tj. bili su na danima

devetnice i nabavili škapular i ispunili cedulju s osobnim podacima.

Potrebno je istaknuti da je ove godine bilo veliko mnoštvo hodočasnika koji su došli u svetište, te je podsjećalo na slavlje Velike Gospe. Bilo ih je dosta i izvan Zagreba (Karlovac, Čakovec, Bjelovar...).

Uvečer su prvi put upaljeni reflektori koji će osvjetljivati noću lik Zagovornice Hrvatske na vanjskom oltaru, te križ u Gospinom vrtu.

KARMELSKI SAMOSTAN | SVETIŠTE MAJKE BOŽJE REMETSKE

Devetnica Gospi Karmelskoj

07. VII. - 15. VII. 2021.
17:30 Molitva - meditacija - svjedočanstvo
18:30 Pjevana sveta misa s večernjim pohvalama

SVETKOVINA 16. VII. 2021.
Svete mise su u 7:30, 10:30 i 18:30 sati
Dani devetnice su dani priprave za primanje škapulara na sam dan svetkovine

Svjedočanstvo Božjeg čuda u Remetama

Svjedoči: Valentina Čukušić

Danas je blagdan svetog Ante, tvog zaštitnika, onoga kome sam se preporučivala svojim molitvama... danas je tvoj imendan... danas posebno zahvaljujemo što si tu, što smo obje tu – žive i zdrave! Spavaš na mojim prsima dok pišem ovaj tekst – predivno malo biće. No, prije svega nekoliko mjeseci čuli smo rečenicu koju nitko ne želi nikada čuti, a kamoli u trudnoći: »Gospođo, imate karcinom. Moramo vas hitno spašavati.« Rekli su nam tada da za tebe nema nikakve šanse jer je trudnoća »tek 18 tjedana« i da je samo »stvar« kako ćemo ju prekinuti – induciranim porođajem ili radikalnim zračenjem uslijed kojega ćeš umrijeti... jer da bi preživjela trebamo barem 26, 28 tjedana trudnoće. Nismo mogli vjerovati što čujemo. Ne. Ja želim roditi - bila je moja prva pomisao. »Ali gospođo, Vi nemate tih 8 do 10 tjedana... moramo vas spasiti... imate već jedno dijete kod kuće«... riječi, rečenice liječnika kao iz horor filma... Ne, ne, ne... nemoguće... to se nama ne događa. Bože, kako, zašto, kada? Pa ja sam zdrava, nemam nikakve simptome, svi nalazi su uredni, prekrasno se osjećam, trudnoća je toliko željena i planirana, bez ikakvih trudničkih tegoba. Ali, karcinom je tu – tako barem piše na nalazu biopsije.

No, krenut ću sa pričom ispočetka i kako je zapravo karcinom uopće otkriven. U 12-tom tjednu trudnoće ginekologinji je na pregledu »nešto« čudno i inzistira da ponovimo papa test još jednom (iako smo ga radile na početku trudnoće, iako su svi nalazi bili godinama uredni, iako sam obavila kompletan sistematski i sve je uredno). To se zove osjećaj, vjerujem, Božja pomoć da je doktorica posumnjala u nešto što ni ona sama, ni drugi doktori, a ni mi nismo mogli vjerovati. Zapravo je otkrila karcinom bez da ga je vidjela, sa svim urednim nalazima. Nalaz testa i nije bio tako loš. Čak se više ginekologa složilo da je to u redu i da se takav nalaz povremeno zna vidjeti u trudnoći. No, ponovno, ginekologinja inzistira da napravim daljnje pretrage i biopsiju (obično se ne rade u trudnoći jer je velik rizik od spontanog pobačaja).

No, vjerovala sam da će sve biti u redu. Tada dolazi nalaz. Zovu nas u bolnicu da dođemo oboje – i suprug Ivica i ja. Naslućujem odmah da nešto nije u redu. Adenokarcinom, karcinom koji je hormonski i aktivirao se uslijed hormona trudnoće. Riječi koje je doktor izgovorio sa suzama u očima, a mi ih tada nismo ni čuli. Osjećaj tog trenutka ne može se opisati riječima. Tresemo se, plačemo, doktor nas pokušava utješiti, ponavlja sve nekoliko puta jer naravno da ne čujemo što sve govori. Odmah dogovara magnetsku rezonancu i pokušava nas ubaciti u što raniji termin. No, već tada nam govori da ne postoje nikakve šanse da beba preživi jer je premalena i nerazvijena.

Izlazimo iz bolnice i jedva dolazimo do auta. Ponavljam sama sebi: »Pa ja se super osjećam, osjećam te kako lupkaš u trbuhu... kako mogu imati karcinom?!? Osjećam se tako bespomoćno. Stalno se pitam – Bože zašto? Zašto ja? Zašto ova mala beba? Je li to kazna – pa nisam ništa loše napravila.« Isti dan radimo prvi magnet. Ležeći skoro dva sata u onoj zatvorenoj kupoli da doktori naprave slike molim krunicu Božanskog milosrđa. Ali, po prvi puta drugačiji je osjećaj – potpuno sam smirena. Neobjašnjivi mir i spokoj. Zatvorenih očiju molim jednu, pa drugu, treću krunicu... Ne znam koliko sam ih izmolila. Ispred očiju stalno mi je slika svetog Ante – ni sama nisam znala tada objasniti zašto baš on i njegova slika. Nisam ni pokušavala, samo sam se prepustila. Zamišljam kako ćemo urediti sobu za bebu – bit će roza i imat će cvjetove (tada nisam znala da je beba curica). Vjerujem da je možda neka pogreška i da će ove slike pokazati da sam zdrava. Međutim, novi šok. Slike pokazuju da je stanje još gore! Prema nalazu nalazim se u stadiju IVa (IVb je zadnji stadij koji se više ne liječi). Tada, ne samo da smo dotakli dno, nego smo ga probili ako je to uopće moguće. To je značilo ne samo da beba neće preživjeti, nego je pitanje hoću li i ja preživjeti!

Osjećamo se potpuno slomljeno. Ivica me tješi cijelo vrijeme i uz mene je. Oduvijek je bio čvršći i ništa ga nije moglo poljuljati. Pravi vojnik. Ali sada posustajemo oboje. Koliko god smo vjerovali da će sve biti u redu i da će se Bog proslaviti, sada sve govori drugačije. Dolazimo kući nakon cijelog dana u bolnici. Dan se činio kako vječnost. Sjedamo u praznu sobu koja je trebala biti uređena za bebu. Mazimo moj već velik trbuh. Beba lupka. Osjećam je kako se miče cijelo vrijeme. Nikako se ne mogu pomiriti sa činjenicom da je za koji dan neće više biti. Molimo zajedno i ne prestajemo plakati. A onda se sjetim nečeg još težeg – Jakov, naš sin, doći će uskoro iz vrtića. O Bože, pa kako ću mu reći da bebe više neće biti? Ima 4,5 godine i sve dobro razumije. Od početka trudnoće smo mu pričali o bebi i da će dobiti bracu ili seku. Veselio se svakim danom sve većem trbuhu i maženju. Odlučujem da mu zasada ništa ne govorim. Brišem suze da ne primijeti ništa. Ali, navečer, bilo je još teže. Gledam ga kako se igra u sobi, kupa u kadi i suze same teku. Pa neću valjda umrijeti? Kako će Jakov bez mame? Neće me se ni sjećati. Osim tuge, bila sam tada i ljuta na Boga. Bože, zašto si tako nepravedan? Kako možeš dozvoliti da jedno dijete umre, a drugo da ostane bez mame? Sada znam da je to bila kušnja koju smo morali proći da bi se Bog proslavio i da bismo bili zahvalni još više na svemu što imamo.

Odlazimo kod našeg župnika da razgovaramo o cijeloj situaciji. Najviše sam se brinula da ću zapravo svjesno ubiti svoje dijete ako odem na operaciju. Nikako se nisam mogla pomiriti s time. Dugo smo razgovarali i rekao je da nam Bog daje ovaj križ s razlogom. I da sigurno da je onoliki križ koliki možemo podnijeti. Da će sve biti dobro. Da se i dalje uzdamo u Gospodina. Primam i bolesničko pomazanje. Budući da je moj slučaj bio jako specifičan i kompliciran – trudnoća s karcinomom, vrlo brzo se proćulo

za njega i angažirali su se svi najbolji doktori u Hrvatskoj. Odlazimo u Petrovu, pa u Rijeku. Konzultiramo se s liječnicima vani. Sve u par dana. Mobiteli ne prestaju zvoniti a mi provodimo dane u autu i na pregledima. Imamo osjećaj da svi rade samo na tome. Doktor zove u subotu navečer da pita kako sam – ponovno shvaćamo da je situacija zbilja teška i ozbiljna. Često sam se svađala s Bogom, no, nisam htjela dozvoliti crnim scenarijima da se razviju. Ponavljamo magnet još dva puta jer se doktorima ne poklapa nalaz sa onime što oni vide. Nove slike pokazuju da karcinom ipak nije metastazirao van maternice i da sam u stadiju II, a ne IV.! Ponovno nam se javlja nada, vjera. Možda ipak ima šanse za bebu? Rečenica koju se nismo ni nas dvoje usudili izreći jedan drugome. Nakon samo tjedan dana doktor u Petrovoj (nakon konzilija i konzultiranja svjetske literature jer nisu do sada imali takav slučaj) daje nam dvije opcije – operacija kroz par dana, no beba neće preživjeti ili pokušaj sa kemoterapijom, što možda daje nadu za nas obje, ali ni oni ne znaju i postoji veliki rizik.

Kemoterapija u trudnoći?! Pa ne smijem uzeti ni kapi za nos. Ali bez ikakvog razmišljanja odlučujemo se za tu opciju. Riskantno je. Možda beba ne preživi ni prvu kemoterapiju. Možda ni jedna od nas. Ali znat ćemo da smo napravili sve, da smo joj dali šansu, da je nismo ubili sutra na operaciji, zdravu bebu. Konačno nam otkrivaju i da je beba curica! Baš onako kako sam osjećala. Dobile smo šansu za borbu. Borit ćemo se! Nas smo dvije i mi to možemo! Svako lupkanje, udarac u trbuhu, ultrazvuk, daju neopisivu snagu i motivaciju za dalje. Bože, hvala ti! Cijelo vrijeme svi oko nas mole, obitelji, prijatelji, kolege, ljudi koji nas i ne poznaju, puno ljudi iz različitih molitvenih zajednica. Svi vjeruju da će biti dobro. Svi su u brizi za trudnicu koja mora primati kemoterapije u trudnoći i roditi. Uz Ivicu i Jakova koji su mi najveća snaga, u tim trenucima, puno mi je značila emotivna pomoć naših obitelji - makar su neki od njih daleko u Splitu i u Kanadi osjećala sam da su sa nama ovdje. Svakodnevno ohrabrenje, hodočašće Gospi Sinjskoj, molitve u molitvenim zajednicama, svaka poruka, razgovori sa svekrvom, njene misli i molitve, samo su neki detalji koji su itekako pomogli da dan po dan prolazim kroz ovu borbu puna vjere. Doktorica također govori da moramo vjerovati u Božje čudo, da je to sada najvažnije i da jedino tako možemo uspjeti.

Prije prve kemoterapije, odlazimo kod našeg župnika. Zna za cijelu našu borbu od samog početka i uz nas je. Ispovijedam se i primam svetu pričest. Razgovaramo i ponovno me ohrabruje. Bog će se proslaviti. Osjećam olakšanje i milost, da smo snažnije nego ikad.

Četiri ciklusa kemoterapije, tri mjeseca 24 sata dnevno sve je okrenuto nama, usmjerili smo se isključivo na naše zdravlje. Strogi režim prehrane, odmor, izolacija od sviju zbog korone, molitva, vjera koju nismo izgubili ni na tren – sve smo pokušali okrenuti na pozitivnu stranu - čak i kada su me Ivica i Jakov ošišali na nulu i kupovali periku. Bez njih dvojice ovo ne bi uspjele ni nas dvije. Muž mi je bio najveća podrška - kuhao je, spremao, brinuo se za Jakova. Zbilja smo isprobali ono – »zajedno u zdravlju i bolesti«. Jakov je znao da je mama bolesna jer su me stalno zajedno vozili na preglede i pretrage, ponekad i više puta tjedno. Tih par mjeseci nije išao u vrtić, Ivica je radio od kuće, tako da smo svaki dan provodili zajedno. Ipak je i to dar od Gospodina da smo proveli toliko vremena zajedno kada smo si najpotrebniji. Svaku večer bi molili krunicu, a ja bih često plakala. Jakov bi otišao po maramicu i brisao mi suze.

No, kako je ovo život, nije sve išlo tako jednostavno. Na neke stvari nismo ipak mogli utjecati. Npr. skakanje kroz prozor s trbuhom za vrijeme potresa, privremeno preseljenje iz kuće zbog potresa i stresa, smrt svekra. S Bogom sam se često svađala, hajde, reci mi kako ću sad ovo sve odraditi, jer stalno se nešto loše događalo oko nas. Kao da nije dovoljan karcinom.

Kemoterapije sam odlično podnijela (nalazi krvi nisu opadali, čak ni sva kosa nije otpala, nikakve nuspojave nisam imala, makar su rekli da će sve to biti 100%). Trudnoća je i dalje bila uredna, školska, beba je rasla i napredovala i najvažnije, karcinom se smanjivao.

Plan je bio da čekamo do 34 tjedna trudnoće za porod i operaciju, dan po dan, uspjele smo! Jedva sam dočekala jutro 16. ožujka 2021. Bojala sam se operacije, zaspali u anesteziji i možda se više nikada ne probuditi. No, ponovno se Gospodin pobrinuo da smirena krenem u operaciju. Plan liječnika bio je krenuti sa porodom i operacijom odmah ujutro. Sestre su me pripremile i krenuli smo u lift prema operacijskoj sali. Počela sam snažno plakati i drhtati. Sestra me zagrlila i ohrabivala,

ali sam se užasno bojala. Ležala sam neko kratko vrijeme na krevetu ispred operacijske sobe. Bilo mi je strašno hladno. Kroz cijelo tijelo prolazio mi je grozan osjećaj straha, samoće i hladnoće. Gospodin je vidio da nisam spremna za operaciju. Sigurna sam u to. Dolazi sestra i kaže kako će me odvesti u drugu sobu jer liječnici imaju hitnu operaciju, pa ću morati pričekati oko 2 sata. Koje olakšanje. O Bože, hvala ti! Udobno su me namjestili, dodali jastuke i otvorili prozor. Ušlo je sunce i topli vjetar. Zatvorila sam oči i molila. Za dva sata, potpuno druga priča, potpuno sam mirna i spremna za operaciju. Liječnici su se nasmijali i rekli da su spremni, da će sve biti dobro i da se vidimo za par sati. Operacija je trajala više od 4 sata. Cijeli tim od desetak liječnika (ginekolozi, onkolozi, psiholog) odradili su vrhunski posao, uz Božju pomoć i zauvijek ćemo im biti zahvalne!

Stigla je naša Tonka. Iako malena, naše je najveće čudo. Božje čudo i dar s neba.

Sveti Ante je uslišao moje molitve, pa čak i onu da ju dojam. Tonka je danas potpuno zdrava beba u svojoj roznoj sobi sa cvjetovima. Svi moji nalazi nakon operacije su bili negativni, tako da ne trebam primati više nikakvu terapiju.

Ovo je naša priča. Priča o tome kako nam je Bog dao težak križ, ali kako se proslavio i darovao nam život. Priča o vjeri, snazi obitelji i hrabrosti... Priča o tome kako ni ne znaš koliko si jak, sve dok biti jak ne postane jedini izbor koji imaš... Priča o tome kako je beba spasila mene, a ja spasila bebu... ovoga puta život je pobijedio dvaput...

Krizmanici 2021.

Krizmanici 2021.

Prvopričesnici 2021.

Prvopričesnici 2021.

ČETVRT STOLJEĆA U PASTORALNOM VIJEĆU

Zahvala dugogodišnjeg župnog pastoralnog vijećnika Zlatka Šušnića

Poštovani župniče o. Antonio-Mario i župni vikari o. Ilija Tipuriću i o. Nikola Grizelju, dana 6. ožujka 1996. godine primio sam obavijest da su me članovi crkvenog odbora remetske župe predložili za člana župnog pastoralnog vijeća. Prvi sastanak održao se u petak 22. ožujka 1996., nakon večernje mise u vjeronaučnoj dvorani. Sastanak je sazvao ondašnji upravitelj župe, pokojni o. Vjenceslav - Slavek Mihetec. Na prvoj sjednici izabran sam za predsjednika ŽPV većinom glasova, a za malo pastoralno vijeće za kapelu sv. Terezije Avilske na Čretu izabran je Mladen Kosalec. Tada je izabrana i zapisničarka Mirjana Leskovec-Mikulić koja je s posebnim marom pisala zapisnike sjednica koji danas mogu poslužiti kao 'Spomenica župe'. A na toj sjednici na prijedlog Nikole Gačića izabrana je skupina, koja je prerasla u uredništvo "Advocate Croatiae", što je do danas najveći uspjeh pastoralnog vijeća, u tom poslu prije 25 godina započeli su s radom za prvi broj. Za izdavača bio je o. Vjenceslav Mihetec, ravnatelj je bio Nikola

Gačić. Uređivao je urednički kolegij, glavni urednik Jozo Renić, zamjenica glavnog urednika mr. Ivanka Stričević, odgovorni urednik o. Branko Zebić, te članovi uredništva: Marko Ivan Blažević, Iva Gačić, Tomislav Pupačić, Barbara Stančić, Verica Stančić Jakovljević, Zlatko Šušnić. Grafički urednici bili su Stanko Gačić i Gvido Prister.

ŽPV bavilo se i drugim aktivnostima, posebno oko potrebe radova na svetištu, naročito krova, pa su u komisiju izabrani, pokojni ing. Stjepan Sršek i pokojni Alojz Zubak kao građevinski stručnjaci i ing. Ivan Antolić kao priznati projektant sakralnih objekata. Uz sve brige koje je imao župnik nad radovima na kojima je započeo, došlo je do promjene i radove su preuzeli stručnjaci konzervatorskog zavoda i uspješno zamijenili krov i drveni svod u crkvi koji je sagrađen 1881. nakon velikog potresa u Zagrebu i Remetama koje su jako stradale.

Na prijedlog članova ŽPV pokrenute su Korizmene konferencije, gdje su predavači uz karmelićane bili i župljani laici, konferencije se i danas održavaju, uz svećenike goste koji svojim propovijedima donose malo drugačiju tematiku, pa su i drugačije organizirane i tematski malo izmijenjene.

Kao predsjednik imao sam čast da za svaku Veliku Gospu pozdravim blagopokojnog kar-

Zlatko Šušnić i
Mladen Kosalec

dinala Franju Kuharića, a kasnije i novog kardinala Josipa Bozanića, a mnoge pozdrave na skupovima imao sam i za druge prilike. Za vrijeme Domovinskog rata aktivno je radio Caritas pod vodstvom Ane Čokor i Nikole Kuruca. Rad Caritasa bio je značajan jer je velika pomoć dolazila iz Italije iz Stiente iz župe s kojom smo se pobratimili. Pokojni o. Vjenceslav Mihetec organizirao je izlete koji su imali tematiku obraditi sve slikarske radove Ivana Rangera i u Sloveniji gdje je djelovao. Ti su izleti uz duhovni karakter imali i prolaz kroz povijest, jer smo upoznali sve crkvene objekte u kojima je Ivan Ranger ostavio svoje radove.

Godine 2006. dolazi do promjene župnika u osobi o. Ante Kneževića i započinje novo razdoblje izbora članova ŽPV. Oni se danas biraju na demokratski način, dakle predložena imena kandidata biraju župljani tajnim glasanjem. Prva sjednica novog sastava ŽPV održana je u ponedjeljak 19. lipnja 2006. godine, te sam na prijedlog članova ponovno izabran za predsjednika, odnosno po novom pravilniku za tajnika ŽPV. Za zapisničara je izabrana Marija-Maca Begić rođ. Mihetec, njezini zapisnici također spadaju u 'spomenički dio' jer su u detalje opisani dijelovi sjednica o događajima u župi. U tom mandatu na veliko se vodila predsinojska rasprava u kojoj smo ozbiljno radili i svoje zaključke slali u centralnu komisiju na Kaptol.

Novi izbori za ŽPV održani su 12. lipnja 2011., a prva sjednica ŽPV održana je 12. kolovoza 2011. i na tri godine izabrani su članovi župnog ekonomskog vijeća, a ostali na mandat od 5 godina, što je i potvrdio Nadbiskupski duhovni stol. Na sjednici sam imenovan za tajnika, a za Čret ponovno je izabran Mladen Kosalec. Štoviše, na sjednici je bilo predloženo da se osnuje zaklada župe Remete, bio je i izrađen statut zaklade, ali zaklada zbog neizvjesnosti osiguranja sredstava nije zaživjela. Najveći uspjeh tog sastava ŽPV je osnivanje Obiteljske zajednice koja svojim radom oduševljava župljane, vrlo je aktivna i djeluje u svim potrebama župe.

U međuvremenu došlo je do promjene 30. rujna 2014. kad je za župnika imenovan o. Antonio-Mario Čirko. On je župnik koji revolucionarno radi na novom obliku svetišta i njegovog vanjskog okoliša, koji je čitajući znakove vremena sagradio crkvu na otvorenom. Blagopokojni o. Slavek (Vjenceslav Mi-

hetec) polagao je više važnosti na umjetnički pristup oltarima i svetojhraništu koji sada imaju umjetničku vrijednost i još mnogo toga. Nakon smrti o. Vjenceslava na Bukovcu je uređen Park sa spomenikom u kojem je Željku Rusanu pomoglo i ŽPV u ostvarenju radova, a u tome je sudjelovao i pokojni gradonačelnik Milan Bandić.

Zajednica obitelji i sada se u vrijeme katastrofalnog potresa na Banovini posebno iskazala svojom aktivnošću uz pomoć sadašnjeg župnika.

I u posljednjem izboru u novi sastav ŽPV ulazio je i dio starih članova, pa i oni koje predloži župnik te smo opet Mladen Kosalec iz Čreta i ja našli na izbornim listama i bili izabrani za članove novog ŽPV. Ponovno smo potvrđeni kao tajnici.

Budući da je ova 2021. izborna i za naše župno pastoralno vijeće, siguran sam da će na demokratskim izborima naše župe izabrati dobre vijećnike, koji će pomagati župniku u velikim i opsežnim radovima oko crkve koja je stradala u potresu i vanjskom prostoru kojega treba oplemeniti da se mogu služiti sva bogoslužja i ostale pastoralne potrebe.

Poštovani župniče, poštovani župni vikari, zahvaljujem vam na dugogodišnjoj suradnji. Pastoralno vijeće napravilo je mnogo u ovih 25 godina rada s različitim župnicima, sve je to vidljivo u crkvenom i vanjskom prostoru, rad vijećnika bio je plodan u toliko koliko su slobodno mogli utjecati na ideje, radove i ostalo što je spadalo u rad ŽPV.

Posljednju godinu 2020. nisam zbog bolesti mogao sudjelovati u radu ŽPV, a i u sastavu sam bio najstariji vijećnik, pa u ovo vrijeme kada sam navršio 75 godina života, ja bi se zahvalio i napravio odreknuće za budući sastav ŽPV.

Novim članovima zaželio bi uspješan rad i da svim snagama pomažu župniku u ovim obimnim radovima, oko sanacije crkve poslije potresa i uređenju vanjskog prostora koji zahtijeva mnogo truda i rada da se osposobi za misna i sva ostala slavlja, koja se mogu obavljati na vanjskom prostoru.

U Remetama 12. svibnja 2021.

.....

Poštovani gospodine Šušniću,

s kraćim prekidima u Advocati Croatiae sam od 1999. Vaš doprinos uredništvu je neizmjeran, posebno Vaša ustrajnost, znanje i ljudska blagost meni su bili i danas su od neizmjerne koristi. Živa ste enciklopedija Remeta. Od Vas sam puno naučio, a bezbroj puta sam rekao: »Mi, 'dotepecenci', moramo prihvatiti sve što je pozitivno kod domicilnog stanovništva, a isto tako što smo donijeli lijepo i pozitivno za zajedništvo trebamo ugraditi u 'malu Hrvatsku'.« Gradili ste 'malu Hrvatsku' i u nadi da ćete i dalje ostati dionikom uredništva sa zahvalnošću i željom da Vam Najvjernija Majka Odvjetnica Hrvatske po svom zagovoru podari puno zdravlja očekujemo nove Vaše priloge.

Od srca
Vlado Čutura

Isuse!

Hvala ti za Veliki dan u mom životu,
kada sam prvi puta primila Isusa u moju dušu.

Isuse!

Hvala što nas čuvaš i hrabriš kako bi svi bili zdravi i da se ničega ne plašimo.

Isuse!

Dan naše Prve svete Pričesti, najljepši je dan u našem životu.
Hvala za naše roditelje, koji su nam uvijek bili podrška u našem učenju,
ponašanju i koji su nam zajedno s našim odgojiteljima pokazivali put tvoje ljubavi, strpljivosti i
dobrote.

Hvala ti dragi Isuse!

Živjeli smo u posebnim uvjetima, često su kod nas bili prisutni strahovi zbog potresa, te bolesti
Covida 19. Čuvali smo se; slušali svoje roditelje i odgojitelje, koji su uvijek bili uz nas i poticali nas
na hrabrost i smirenost, te povjerenju i predanju tvojoj ljubavi dragi Isuse.

Tvoji prvopričesnici

.....

MI potvrđenici, ove godine 1. svibnja 2021. primili smo sakramenat Potvrde – Duha Svetoga!
Tijekom vjeronaučne godine redovito smo dolazili u našu župu, na pripreme za ovaj sveti
sakramenat, s kojim smo postali kršćanski punoljetni.

Uz sve epidemiološke mjere, trudili smo se čuvati svoje zdravlje – te zdravlje svojih bližnjih. Neki
od nas bili su u samoizolaciji /bilo pojedinačno ili kolektivno kao razred/. Dobrome Bogu, hvala
na svemu.

Na što nas obvezuju i potiču darovi Duha Svetoga:

MUDROST; Duh Sveti nas potiče da znamo i možemo izabrati ono što je dobro da budemo
razboriti te da se znamo maknuti od lošega.

RAZUM; da se trudimo u svome životu donositi razumne odluke.

SAVJET; biti uvijek otvoreni u vjeri primati, osluškivati govor Božji kroz molitvu, sakramente; te
slušati savjete dobrih i dragih ljudi, koji nas vole i koji žele da budemo sretni u životu.

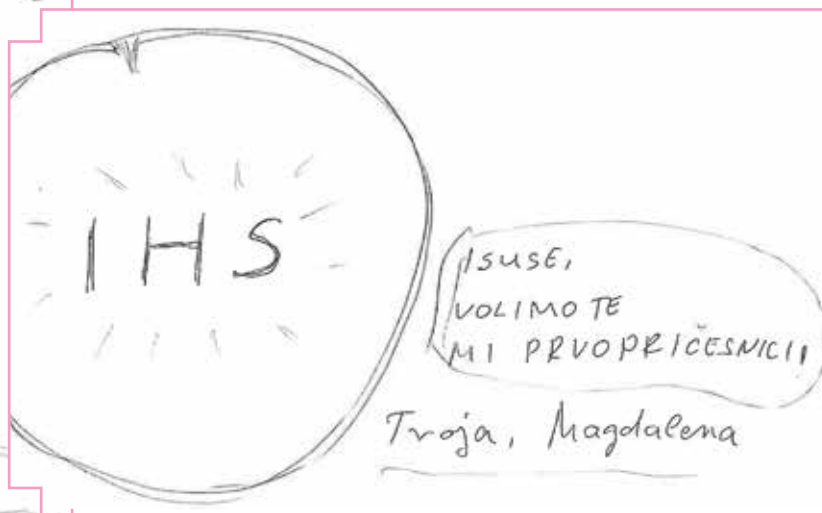
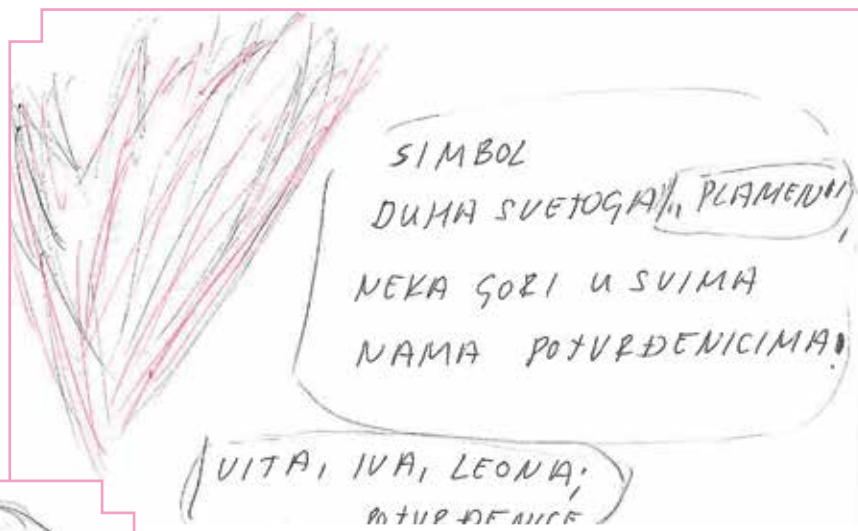
JAKOST; biti u vjeri duhovno jaki i čvrsti.

ZNANJE; svoju vjeru poznajemo i zato je bitno da je uvijek učvršćujemo učeći te s molitvom i
nedjeljnom euharistijom osnažujemo.

POBOŽNOST; Duh Sveti potiče nas da budemo dobri, pobožni te da vodimo brigu poštujući i
živeći po Božjem zakonu.

STRAH BOŽJI; da Boga poštujemo, volimo. Da uvijek budemo svjesni da smo Božja djeca, da nas
Bog uvijek voli i želi nam sve najljepše. Bog čovjeka voli, stvorio nas je iz ljubavi. Žalostan je kada
smo zločesti, ljubomorni, sebični, usmjereni samo na sebe a druge omalovažavamo. Naš učitelj
Isus Krist uvijek nas raširenih ruku čeka. Veseli se našem radu, uspravnom stavu, uspjehu te
dobroti i ljubavi koju iskazujemo prema svojim bližnjima.

Skupina potvrđenika

PREMINUO ŽUPNIK ŽUPE SV. PETRA I PAVLA U BEŠIĆIMA

U subotu 3. srpnja preminuo je župnik naše susjedne župe sv. Petra i Pavla u Bešićima vlč. Stjepan Petika u 50. godini života i 25. godini svećeništva. Naša remetska župa na poseban način bila je povezana s pokojnim župnikom. Tako su i samu zadnju župnu proslavu sv. Petra i Pavla predslavili karmelićani, a samu svetkovinu remetski prior o. Stjepan Vidak.

Vlč. Petika rođen je 1. siječnja 1971. u Koprivnici, od oca Josipa i majke Slave r. Bajsić. Sakramente kršćanske inicijacije primio je u rodnoj Župi sv. Marka Evanđelista u Sigecu. Osnovnu školu pohađao je u Sigtetu i Drnju. Nakon završetka osnovne škole, upisuje Interdijecezansku srednju školu za spremanje svećenika u Zagrebu. Maturirao je 1989. godine. Nakon završetka srednje škole i vojne obaveze, primljen je 1990. godine u Nadbiskupsko bogoslovno sjemenište u Zagrebu kao svećenički kandidat Zagrebačke nadbiskupije i istovremeno je upisao Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu. Diplomirao je 1996. godine. Za đakona je zaređen 8. listopada 1995., a za svećenika 29. lipnja 1996. u zagrebačkoj katedrali po rukama zagrebačkog nadbiskupa kardinala Franje Kuharića. Mladu misu predslavio je 21. srpnja 1996. u Župi sv. Marka Evanđelista u Sigecu. Službu župnog vikara obnašao je od 1996. do 1997. u Župi Uzvišenja Svetoga Križa u Kravarskom, od 1997. do 2000. u Župi sv. Lovre u Petrinji te od 2000. do 2003. u Župi sv. Blaža u Zagrebu. Od jeseni 2003. do ljeta 2006. bio je na postdiplomskom studiju kanonskog prava u Veneciji, na Fakultetu kanonskog prava Sv. Pio X. Licencijat iz kanonskog prava je postigao u listopadu 2010. godine s disertacijom Vjerska sloboda u svjetlu Ugovora između Svete Stolicе i Republike Hrvatske.

Vrativši se u domovinu najprije je godinu dana, od 2006. do 2007. godine, upravitelj Župe sv. Roka u Luki, a zatim od 2007. godine pa do svoje smrti župnik u Župi sv. Petra i Pavla u Zagrebu – Bešićima. Uz župničku službu od 2006. godine obnaša i službu suca Međubiskupijskog suda prvoga stupnja u Zagrebu.

Ispraćaj bešićkog župnika bio je 6. srpnja koje je predslavio pomoćni biskup zagrebački, mons. Mijo Gorski. Pozdravljajući na početku mise okupljene župljane, svećenike, kao i rodbinu preminulog vlč. Petike, biskup Mijo prenio je i izraze sućuti zagrebačkog nadbiskupa, kardinala Josipa Bozanića. Istaknuvši na početku homilije kako posljednjih godinu dana snažnije nego inače doživljavamo svu krhkost našeg ljudskog bića i lažnost prividne sigurnosti u vremenu, biskup Gorski naglasio je da nas takvi događaji, kao što je i iznenadna smrt vlč. Stjepana, uče poniznosti i spoznaji da nema sigurnosti i uspjeha osim u Bogu, nema budućnosti osim s Bogom.

Osvrnuvši se na 25 godina svećeničkog služenja vlč. Stjepana, od čega je u župi sv. Petra i Pavla u Bešićima proveo 14 godina, biskup Gorski rekao je da je svećenička služba svjedočiti život pod perspektivom neba i vječnoga života. Naglasivši da je u kršćanskim zajednicama oduvijek bio pobožni običaj moliti za mrtve, biskup Gorski rekao je kako molitva za njihove duše sadrži dvostruku nadu: da će preminuli, oslobođeni svih svojih grijeha, sretno prispjeti u zajedništvo Božje ljubavi, i da mi odatle možemo računati s njihovim zagovorom. Prije završnog blagoslova i ispraćaja preminulog župnika Petike, oproštajni govor u ime župljana Bešića izrekla je gđa. Davorka Jurić. Podsjetila je na župničko služenje vlč. Petike, njegovu prisutnost, blizinu i svjedo-

čanstvo Božje ljubavi prema svakom čovjeku. Pročitavši ulomak iz posljednje propovijedi vlč. Petike koja završava stihovima iz pjesme Opomena, Antuna Branka Šimića, gđa Jurić govor je završila sljedećim riječima: »Iako si nas naglo napustio, naš dragi župniče i brate u Kristu, dao Gospodin da tako bude, da tvoja patnja i agonija koju si sam, bez prisutnosti ikoga od nas ili svojih bližnjih doživio - bude tvoja ulaznica za Nebo, gdje ćeš uživati blagu svjetlost zvijezda za kojom si čeznuo i slavu nebeskog Jaganjca, svog i našeg Otkupitelja, kojem si odano služio proteklih dvadeset i pet godina svog svećeništva. Hvala Bogu za vrijeme koje nam je darovao s tobom.«

Sprovodni obred na mjesnom groblju u Sigecu bio je narednog dana, a obrede i misu predslavio je pomoćni biskup zagrebački, mons. Ivan Šaško.

Brankica Hercigonja, prof. ravnateljica OŠ Remete

/16. 4. 1956 – 25. 5. 2021./

Ravnateljica osnovne škole Remete preminula je 25. svibnja 2021. godine. Bila je dugogodišnja voditeljica remetske škole, te v.d. ravnateljica škole. Kada se škola dogradila kao osmogodišnja ustanova 2000. godine, remetski učenici viših razreda koji su pohađali nastavu u OŠ Vladimira Nazora, vraćaju se u svoju novu osmogodišnju školu Remete. I dalje je nastavila voditi školu, te kasnije imenovana kao prva ravnateljica OŠ Remete. U svome profesionalnom radu kao učiteljica razredne nastave, te pedagoška, kasnije kao ravnateljica, jako se trudila voditi brigu o odgojno-obrazovnoj komponenti, o svojim djelatnicima te o učenicima. Svojom mirnoćom, stručnošću te ljubavi koju je jako njegovala prema Remetama, izgrađivala je poseban osjećaj ugodne i dobrog raspoloženja u radnoj sredini prema svojem kolektivu, učenicima i roditeljima. Zalagala se za kvalitetu škole – nastave, te vodila brigu da institucija djeluje i da ostavlja lijepi dojam na van. Zalagala se za kvalitetu nastave, na uspjehe učenika koji su postizali zapažene rezultate na natjecanjima školskim, županijskim i državnim. Njegovala je tradiciju i kulturu ovoga kraja, vodila je brigu o kvalitetnim odnosima i suradnju s mjerodavnim vlastima. Osobito je njegovala kvalitetnu suradnju sa župom Remete.

Zalagala se za uređenje školskoga prostora kako unutarnjega tako i vanjskoga dijela. Zadnjih godina izborila se za izgradnju igrališta, na što su joj djelatnici,

te učenici i roditelji posebno zahvalni. Ovozemaljski posljednji ispraćaj Brankice bio je na Krematoriju. Sprovodne obrede vodio je o. Jakov Mamić uz remetskoga župnika o. Antonia-Maria Čirka i župnoga vikara o. Iliju Tipurića. O. Mamić orisao je pokojničin život »kao veliku osobu vjere, koja je svoj život prepustila Bogu. U njemu je nalazila utjehu, te kroz molitvu, nadala se i živjela svaki dan novi korak nade, da je Bog s njom i da joj daje snagu za život i rad. Dobri Bog neka joj bude vječna nagrada za sva dobra koja je učinila za svoju školu, te za svoju obitelj. Bila je osoba vjere i predanja Bogu. Obitelj ima svoga zagovornika na nebu«.

U ime kolektiva, riječ hvale izrekao je prof. Stipe Subašić: »Naša je Brankica bila izvanredan učitelj, mentor, osoba kojoj smo mogli doći po savjet ili pomoć. Bila je iznimno sposobna, borbeni i nasmijana Ravnateljica i uvijek držala do dostojanstva učitelja. Voljela je školu, učenike, roditelje, a posebno nas djelatnike. Uz nju smo se mogli osjećati članom jedne velike obitelji. Brankica je voljela Hrvatsku, svoj Zagreb sve od Gajnica, Akademije na Savskoj do Remeta kako je išao njen profesionalni put. Bila je iznimno ponosna na nas što dokazuje rečenica koju nam je htjela izgovoriti, ali nažalost, nije stigla. Ona glasi: 'Ja sam se borila za zidove škole, a vi za kvalitetu!'«
Draga Brankica, velika hvala! Uživaj u slavi Božjoj!

Lujza Milodanović

IZVADCI IZ MATICE ŽUPE /od 12. ožujka do 12. srpnja 2021./

KRŠTENI

Tea Brajko, Roko Josip Vlačić, Aron Ivan Vlačić, Anamarie Maloča, Ema Pašalić, Mihael Mamić, Franka Tomić, Dora Bauer, Leona Nola Gospić, Niko Ivo Diklić, Mara Mioč, Lucija Mila Šesto, Lucija Jagić, Lena Rita Dorin, Mia Ivrlač, Lucija Ivrlač, Oliver Dizdar Rupčić, Josipa Jagodin, Lena Marija Žagar, Lucija Mitrić, Klara Kolombo, Liam Bartol Fabijančić, Mark Ivan Menčik, Lota Klara Markulin, Bože Tokić, Stipe Madžar, Zora Baučić, Vito Grilec, Laura Crnjak, Ema Mihaliček, Sara Haddad, Mirta Antonija Runje, Rebeca Rajić, Lena Milanković, Noa Mihetec, Noah Garber, Lota Kevešević, Luka Mikulić, Lana Fagač, Marijan Radoš, Noa Kekanović, Karlo Žarković, Gabriela Kosalec, Laura Đurica, Lora Vodanović, Lukas Vodanović, Thomas Tišljar, Andro Halec.

VJENČANI

Ivan Skočibušić i Mirta Šakić, Edhem Hadžiselimović i Stela Federer r. Požar, Branimir Gačić i Zrinka Sovulj, Filip Mikacinić i Dora Trifunovski, Matija Žagar i Mirela Mikić, Grgur Brnić i Nikolina Fazlić, Josip Vidak i Nikolina Gačić, Matej Vidak i Mateja Butući, Ante Bagarić i Božena Gale, Miroslav Stojanović i Marina Kišur, Dalibor Fagač i Mirela Šimičević, Jakov Jarak i Doria Pervan, Marin Đurica i Lucija Mačković, Kristijan Barić i Katarina Smoljić, Mihael Markulin i Leonarda Baturina, Krešimir Divić i Marija Regina Krot, Mislav Mendeš i Sara Maletić, Jan Novotny i Maa Dolores Uzun.

UMRLI

Terezija Mužar, Dragica Pretković, Štefica Korman, Gojko Lasić, Ruža Lasić, Štefa Božek, Marijan Cvitak, Dubravko Benc, Renata Potočki, Josipa Hren, Zlatko Djudajek, Božidar Hudinčec, Ružica Barišić, Željko Gajski, Ladislav Pernar, Stjepan Balažin, Dragica Vrabec, Jozipa Lukač, Vesna Grbavec, Nikola Uremović, Barbara Balažin, Josip Đurđević, Mirjana Cvelbar, Marko Šošić, Emanuel Justament, Brankica Hecigonja, Vesna Kozlina, Ivan Gecan, Dragica Žanić, Željka Đuretić, Mato Jelić, Dušan Tokić, Mara Brekalo, Štefica Šafran – Ferenda, Štefanija Koren, Ivan Peranec.

Hrvoje Habljak

*Lik Zagovornice Hrvatske u kaljenom staklu na vanjskom oltarnom prostoru.
Rad akademskog slikara Mirka Zubaka.*